

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

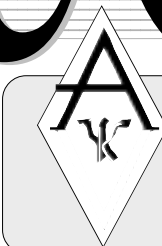
Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 35 (134)

• 31 серпня – 6 вересня 2005 року • Ціна договірна

АНОНС **номера**
СУСПІЛЬСТВО

4

Націоналізм
як державна
ідеологія

№ 3

7-10

Студентська газета на шпальтах «Персоналу Плюс»

7

Микола
Головатий:
«Ми виховуємо патріотів»

10

Студент МАУП
відкриває
Америку

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

14

Дмитро Рочняк:
«Мої головні
звершення –
попереду»

ПЕРЕХРЕСТЯ

15

Свято
богатырської
сили
на Черкащині

ДО НОВИХ ЗНАНЬ! ДО НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ!

☒ Вітаємо!

З нагоди 14-ї річниці
Незалежності України за
значний внесок у соці-
ально-економічний, нау-

ковий та культурний
розвиток нашої держа-
ви Президент України
відзначив державними

НАГОРОДИ МАУП ДО ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

нагородами 781 громадянина України.

«У день свята ми вшановуємо і відзначаємо своїх героїв. Сьогодні я маю честь вручити високі державні нагороди і почесні звання людям, яким Україна завдячує своїми успіхами та здобутками. Ви — квіт нашої нації, її еліта, її надія. Ваші заслуги перед державою і суспільством різні, однак кожна з них без-

цінна у своїй красі й шляхетності», — сказав Віктор Ющенко.

Орденем «За заслуги» III ступеня нагороджено і директора Запорізького інституту імені гетьмана Сагайдачного Міжрегіональної Академії управління персоналом В'ячеслава Толока — доктора технічних наук, професора, завідувача кафедри математичного моделювання та інформаційних технологій; голову фут-

больного клубу «Запорізький університет»; члена ради Запорізького обласного союзу промисловців і підприємців «Потенціал». Заслужений діяч науки і техніки України В'ячеслав Олександрович є автором понад 130 наукових праць у галузі алгоритмізації завдань теорії пружності і пластичності, системного й прикладного програмування.

✓ **Без зволікань****УРЯД ГОТУЄТЬСЯ
ДО СЕСІЇ
ВЕРХОВНОЇ РАДИ**

Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко доручила міністрам підготуватися до відновлення роботи Верховної Ради після літніх канікул. Прем'єр хоче на засіданні уряду узгодити всі законопроекти, які він мав розробити протягом літнього періоду. За її словами, міністерства також повинні надати на розгляд уряду нові редакції законопроектів, розроблених Кабміном, але раніше відкликаних з парламенту. «Ми не пропустимо жодного законопроекту в парламент без серйозних аналітичних матеріалів, що подаються до законів. Ніяких формальних довідок про узгодження. Критика, яка звучить у наш бік, іноді абсолютно виправдана», —

сказала Тимошенко.

Прем'єр доручила Мінекономіки прискорити підготовку законопроектів зі спеціальних зон інноваційного розвитку, а також законопроект, який передбачає «врегулювання ситуації по підприємствах, що працювали у спеціальних економічних зонах».

На засіданні Тимошенко також повідомила, що низка послуг державної автоінспекції стане безплатною для українських водіїв. Зокрема Державтоінспекція і структура, що й надалі виконуватиме її функції після реорганізації ДАІ, не братиме грошей за іспити екстерном на права водія, консультації з підготовки водіїв, складання тимчасових схем організації руху й оснащення місць проведення спортивних змагань. Крім того, працівники дорожньої інспекції безоплатно охоронятимуть вантажі й автомобілі в місцях вимушеного паркування.

✓ **Реакція****ТУРЧИНОВ
РОЗКРИТИКУВАВ
НОВАЦІЇ ПОРОШЕНКА**

Голова СБУ Олександр Турчинов вважає, що ідея секретаря Ради нацбезпеки і оборони Петра Порошенка щодо створення при РНБО Комітету з питань державної та внутрішньої безпеки є прямим посяганням на повноваження Президента України і спробою штучно обмежити його вплив на спецслужби країни.

За його словами, формулювання «при РНБО» досить абстрактне. Адже до РНБО, крім Президента, входять Голова Верховної Ради, Прем'єр-міністр, керівники силових відомств та ін. «Виникає запитання, при кому конкретно хочуть створити ці органи? Думаю, відповідь, яку намагаються закамфлювати під вивіскою РНБО, зрозуміла усім — при Порошенку, — каже голова СБУ. — Однак такі структури можна створювати тільки при Президентові».

Пропозиція ж про запровадження посади заступника секретаря РНБО — директора національної розвідки, на думку Турчинова, «суперечить не лише законодавству, а й здоровому глузду».

Нещадно розкритикував пан Турчинов й ідею Порошенка про передачу від СБУ функцій слідства та боротьби з оргзлочинністю до інших правоохоронних органів: «Прагнен-

ня позбавити Службу її функції боротьби зі злочинністю можна розглядати як «замовлення» тих, кого дуже турбують розслідування, що їх проводить СБУ».

Коментуючи слова секретаря РНБО про те, що реформу правоохоронних органів треба починати саме з СБУ, Турчинов наголосив, що «Служба безпеки не чекала, доки її почнуть реформувати зверху чи збоку, а й сама ініціювала цей процес».

За його словами, в результаті відповідного указу Президента більш ніж вдвічі скоротилася кількість департаментів, головних управлінь зі самостійним статусом. «Служба звільнилася від дублюючих, не-

ефективних ланок і функцій, що суперечать законодавству», — пояснив він.

Турчинов спростував заяву заступника Порошенка Юрія Петроченка про те, що РНБО не отримувала запити СБУ. А остання вимагала пояснити, що мав на увазі Порошенко, коли заявив про загрозу державній безпеці силових структур. Як запевняє сам Турчинов, відповіді від РНБО його структура так і не отримала. «Прикро, коли брешня й некомпетентність публічно видаються за реформаторські новації», — додав голова СБУ.

✓ **Влада****ЩО ДЛЯ ОДНИХ
ПОПУЛІЗМ,
ДЛЯ ІНШИХ —
ПОПУЛЯРНІСТЬ**

Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко вважає, що чинний уряд займається не популізмом, а просто робить популярні у народі кроки.

«Тепер уряд буде популярним, бо робить ринкові, виважені, але популярні кроки», — сказала Тимошенко на закид журналістів про її популізм.

«Влада мусить бути популярною, бо робить потрібні суспільству кроки. Якщо комусь це не подобається, прошу повернутися на рік назад і подивитися, чи подобається те, що було, — додала Юлія Володимирівна. — Непопулярних реформ не існує, є безглуздий підхід до проведення реформ».

✓ **Після канікул****ДЕПУТАТИ
ПРАЦЮВАТИМУТЬ
НА РЕЗУЛЬТАТ**

Спікер Верховної Ради Володимир Литвин вважає, що сьогодні в Україні відбувається перемонізація засобів масової інформації. На його думку, в першу чергу це стосує-

ся електронних засобів масової інформації. Про це Литвин заявив на Луганщині, відповідаючи на запитання, коли буде створено суспільне телебачення.

Голова ВР нагадав, що парламент уже зробив перший крок у створенні громадського телебачення і готовий зробити наступний: ухвалити закон про громадське телебачення, запропонований представниками «четвертої» влади. «Але, судячи з різних позицій, зробити це буде досить складно», — сказав Литвин.

Нереальним видається спікеру скасування рішення парламенту з політичної реформи. Прогнозуючи роботу наступної — восьмої — сесії парламенту, пан Володимир визнав, що вона буде складною. Однак він запевнив, що народні депутати розуміють: необхідно працювати на результат. Таким результатом, на його думку, повинно стати ухвалення бюджету на 2006 рік, законодавчих актів, спрямованих на реалізацію внутрішньополітичного і зовнішньополітичного курсу держави. Крім того, за словами спікера, парламент повинен забезпечити проведення чесних і прозорих виборів.

✓ **Вітання****АКАДЕМІЯ ПРАЦЮЄ НА РОЗБУДОВУ
НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ**

Шановний ГЕОРГІЮ ВАСИЛЬОВИЧУ!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Дня незалежності України.

Усвідомлюючи відповідальність, що стоїть перед нами — політичною елітою України, бажаю великого натхнення для звершення всіх ваших ідей та устремлінь на шляху розбудови нашої незалежної держави — держави європейського зразка.

Переконалий, основоположні засади демократії, прав людини, чесного і прозорого волевиявлення та свободи слова, які остаточно утвердила в Україні вже історична Помаранчева революція, стануть для кожного українця правилом щоденного життя.

Нехай вогник віри і сподівань, запалений на Помаранчевому майдані, не згасає у вашому серці і надихає на нові здобутки задля добробуту українських громадян.

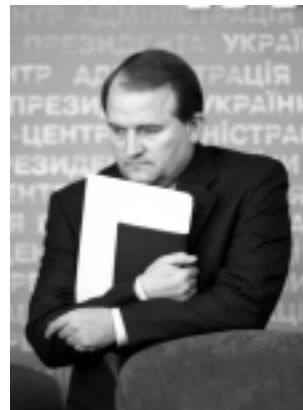
Бажаю вам усіляких газдів і родинного затишку.

Голова Народного Руху України, міністр закордонних справ України Борис ТАРАСЮК

✓ **Феміда****МЕДВЕДЧУК НЕ СВІДОК,
НЕ ПІДОЗРЮВАНИЙ... ПОКИ ЩО?**

Міністр внутрішніх справ Юрій Луценко вважає, що экс-глава Адміністрації Президента Віктор Медведчук «у тій чи іншій іпостасі буде в МВС». Хоча досі він не проходить по жодній з кримінальних справ, повідомляє «5 канал».

«Жодна людина в Україні не може бути звинувачена без певних на те підстав. Зокрема пан Медведчук нині ані свідок, ані підозрюваний, ані звинувачений по жодній кримінальній справі», — зазначив міністр Луценко. І додав, що прізвище экс-адміністратора Кучми у пев-

них показах справді згадується. Він також вважає, що до парламентських ви-

✓ **Офіційно****НАГОРОДЖЕНО
ПОСМЕРТНО...**

Георгій Гонгадзе став «Героєм України». Після смерті...

Президент Віктор Ющенко присвоїв звання Героя України (посмертно) українському журналісту Георгію Гонгадзе.

«Його молоде життя віддане за нашу свободу й нашу незалежність», — наголосив Президент на церемонії нагородження видатних діячів України з нагоди 14-ї річниці незалежності країни..

✓ **Викриття****«ЗА КУЧМИ ВКРАЛИ
20 ТИСЯЧ ПІДПРИЄМСТВ»**

Про це в одному з інтерв'ю заявила голова Фонду державного майна України Валентина Семенюк.

За її словами, «з державою розраховувалися

відомчими санаторіями, дитячими садочками і навіть бібліотеками, податкова продавала їх через «Укрспецюст». Голова ФДМ також заявила про необхідність встановити

походження грошей, які виплатили Віктор Пінчук і Ринат Ахметов за Криворіжсталь. «Я завжди говорила, що це гроші Азовсталь, яка була оголошена банкрутом і звинила податковий, Пенсійному фонду, зарплати працівникам. Крім того, Криворіжсталь була рік в експлуатації, і ми повинні поррахувати, яку вигоду отримали власники», — пояснила Семенюк.

походження грошей, які виплатили Віктор Пінчук і Ринат Ахметов за Криворіжсталь. «Я завжди говорила, що це гроші Азовсталь, яка була оголошена банкрутом і звинила податковий, Пенсійному фонду, зарплати працівникам. Крім того, Криворіжсталь була рік в експлуатації, і ми повинні поррахувати, яку вигоду отримали власники», — пояснила Семенюк.

ського газу в Україну, будучи оператором його транзиту через Узбекистан, Казахстан і Росію.

Eural Trans Gas пов'язують з міжнародним кримінальним авторитетом Семеном Могилевичем, з яким, як повідомляють ЗМІ, своєю чергою, пов'язані співголова Єврейської федерації України С.Максимов (другий співголова — Ю.Звягільський), керівник Всеукраїнського єврейського конгресу В.Рабинович, радник міністра транспорту і зв'язку України Є.Червоненко О.Пресман. Тому українські патріоти і вимагають зупинити злочинні дії організованого єврейства. Доки не пізно...

**ОФШОРКА МОГИЛЕВИЧА
«ГАЗОНУЛА» З УКРАЇНИ**

Компанія Eural Trans Gas Kft (Угорщина) вирішила закрити своє представництво в Україні.

Нагадаємо, що на початку серпня Служба безпеки України вилучила в національної акціонерної компанії «Нафтогаз України» документи й інформацію про компанію, які 2003 року співпрацювали з «Нафтогазом» у постачанні туркменського газу в Україну.

Раніше голова СБУ Олександр Турчинов заявив про порушення кримінальних справ, пов'язаних з діяльністю «Нафтогазу України», і посередників у постачанні газу з Туркменістану в Україну. За його даними, бюджетні втрати в результаті цієї діяльності становили більш як 1 млрд доларів США.

У 2003–2004 роках Eural Trans Gas здійснювала постачання туркмен-

✓ **Продовження теми**

НАВІЩО ШУКАТИ ТЕ, ЧОГО НЕ БУЛО

Таке запитання не раз виникає, коли знайомишся зі «справою Якимчука». («Персонал Плюс» уже розповідав своїм читачам про перебіг цієї історії. Однак нагадаємо — вчителя української мови і літератури Несватківської середньої школи в Олександрівському районі Кіровоградської області Миколу Якимчука двоє його колег звинуватили... у розпалюванні міжнаціональної ворожнечі. Мовляв, на уроці він розповідав шестикласникам про те, які погані євреї. Про те, що це, м'яко кажучи, неправда, стало зрозуміло одразу. Просто таким чином

Одразу ж усі завважили одну маленьку, але цілком показову деталь. Місце прокурора в судовому залі зайняв...адвокат Тетяни Шевченко — ініціаторки всієї цієї інсинуації — Б.Шульгін. Тим часом перша частина «марлезонського балету» тривала недовго. Головую-

чий суддя С.Пляка вислухав виступ прокурора О.Сторожука, відхилив клопотання адвоката Якимчука В.Чибісова і оголосив перерву на півгодини. Того, що відбулося після цієї перерви, не очікував ніхто. Адже всі готувалися до тривалих дискусій і винесення рішення аж ніяк

з педагогом намагаються звести рахунки. А оскільки нічого аморального в його діяльності не було, то за сприяння сіоністських структур вирішили розіграти «національну карту». До того ж слідство у цій справі було проведено з такими порушеннями, що це могли зрозуміти не лише фахівці, а й ті, хто не дуже розуміється в юридичних питаннях. Хто і чому зацікавлений у цьому процесі — питання окреме. І ось недавно в Олександрівському районному суді відбулося досудове слухання у цій справі.

не на користь Миколи Якимчука. Однак... Ось фрагменти з постанови, яку виніс Олександрівський районний суд Кіровоградської області.

«З обвинувального висновку видно, що між Якимчуком М.О. та потерпілою Шевченко Т.І. на ґрунті службових стосунків виникла неприязнь. Висловлювання обвинуваченого на уроці української літератури 14 лютого 2005 року перед учнями 6 класу Несватківської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів, що «жиди — це погані люди, вони тільки сидять в нашій школі і бурмочуть та лише займають місце, і жидів потрібно знищувати», та жест рукою в бік кабінету вчителя зарубіжної літератури та російської мови Несватківської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів, де в цей час проводила урок потерпіла Шевченко Т.І., підтверджує наявність конфлікту між обвинуваченим і потерпілою. (Хоча сам Микола Якимчук цей епі-

зод заперечує. — Ред.) Органом досудового слідства конкретно не встановлено інших дій, спрямованих на розпалювання національної ворожнечі та ненависті на приниження національної честі і гідності громадян єврейської національності.

Не встановлено також інших фактів поширення будь-яких ідей і поглядів, що підривають довіру і повагу до єврейської національності, а також викликають зневагу або почуття ненависті до традицій, культури, способу життя, релігійних обрядів громадян єврейської національності.

Враховуюче викладене, суд вважає за необхідне кримінальну справу №1-114/2005 з обвинувачення Якимчука М.О. у вчиненні злочину, передбаченого ч.1 ст. 161 КК України, направити органу досудового слідства для проведення додаткового розслідування».

Отже, нині, за рішенням суду, необхідно встановити, чи Ми-

кола Якимчук висловлювався на уроці так, як йому інкримінують, і чи мали місце такі дії серед інших вчителів і технічного персоналу цієї школи.

Понад те, мають навіть встановити, чи, так би мовити, були такі висловлювання не лише серед учнів школи, мешканців села Несваткове, а й взагалі по всьому Олександрівському району.

А ще правоохоронці мають «здійснити оперативно-розшукові заходи з виявлення інших фактів діяльності Якимчука М.О., спрямованих на порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності або ставлення до релігії». А до того часу Миколі Олександровичу Якимчуку залишено міру запобіжного заходу — підписку про невиїзд.

Скільки часу це триватиме — невідомо. Адже засідання в Олександрівському суді — це навіть не перший тайм, а лише невеличка тренувальна розминка перед серйозними баталіями. Ті сіоністські структури, які влаштували цю провокацію, не зупиняться ні перед чим. Навіть якщо й самі розуміють, що справа наперед програна.

Наразі стало відомо, що недавно призначений прокурор Олександрівського району О. Бебіков опротестував постанову суду.

«Персонал Плюс» і надалі стежитиме за розвитком подій.

Богдан ДОВНИЧ

✓ **Колишні**

БАКАЙ ВІДПОВІСТЬ ПЕРЕД ЗАКОНОМ. НАВІТЬ ЯКЩО ВІН... РОСІЯНИН?

Генпрокурор Святослав Піскун розраховує на засудження колишнього керівника Державного управління справами Ігоря Бакаєва в Росії.

«Я отримав офіційну відповідь, що Бакаєв є громадянином Російської Федерації й Росія нам його не видасть», — повідомив Піскун. За його словами, Генеральна прокуратура Росії не повідомила дати, коли Бакаєв отримав російське громадянство, а тільки послалася на закон, відповідно до якого не може видати Бакаєва.

Піскун зазначив, що українська Генпрокуратура продовжить розслідування справи, у якій фігурував Бакаєв, стосовно інших фігурантів цієї справи. «Тобто, відповідно до міжнародного законодавства, він за нашими обвинуваченнями має бути засуджений у Росії», — зазначив Піскун. Йдеться про те, що 26 серпня Генпрокуратура Росії, відповідаючи на офіційний запит Генпрокуратури України, повідомила, що не може видати Україні Бакаєва, оскільки він є російським громадянином.

Тим часом керівник Національного бюро Інтерполу в Україні Кирило Куликов

повідомив, що колишній керівник державного управління справами Ігор Бакаєв все ще офіційно має громадянство України.

«Кілька днів тому я звертався до нашого департаменту громадянства. Нині пан Бакаєв є громадянином України і стоїть на обліку як громадянин України», — зазначив Кирило Куликов. Він припускає, що Бакаєв отримав громадянство Росії незаконно, і заважав, що не важливо, громадянином якої країни є колишній керівник ДУСІ — «у рамках правової допомоги він має бути заарештований, постати перед судом і бути покараним згідно з російським законодавством».

Куликов також повідомив, що під час затримання Бакаєва російським МВС один з правоохоронців змусив його написати пояснювальну записку з цього приводу, згідно з якою Бакаєв «обов'язково має з'явитися за першим викликом правоохоронних органів Росії для дачі пояснень». «Тобто факт, що Бакаєв перебуває в Росії, доведено. Кримінальну справу проти нього порушено. Я не бачу перешкоди для затримання пана Бакаєва», — зауважив він.

✓ **Репліка**

ІЗРАЇЛЬТЯНИ ЗНАЮТЬ УКРАЇНУ КРАЩЕ, НІЖ МИ?

Ізраїльські компанії Taldor Computer Systems і Amanet Management and Systems виграли тендер Світового банку на створення Географічної інформаційної системи й проекту управління земельними ресурсами в трьох регіонах України. Як повідомляє JewishNews, проект триватиме 18 місяців і коштуватиме 6 млн доларів. У ході проекту будуть підготовані карти для нарізання землі по блокам і секціям, аерофотозйомки, сканування й комп'ютеризація топографічних карт та ін.

Власне, справа необхідна. Однак резонно виникає запитання: а що, в Україні не знайшлося фірм, які все це могли б самі зробити? Бо, чесно кажучи, всі плани, які втілюватимуть у життя ізраїльтяни, дуже вже нагадують шпигунство. А з урахуванням останніх подій на землі обігваної напрошується думка: чи не видивляються у такий спосіб «землеміри» собі території для нових поселень. Жарти жартами, але СБУ варто було б придивитися до цих фірмочок — чи не видно за ними вух ізраїльської розвідки МОССАД?

українського єврейського конгреса Моше Реувен Асман об'явив о проведенні всеукраїнської молитви-протеста проти вивода єврейських поселень із Сектора Газы в Израїле». Ба більше! «Кімероприяттям протеста, ініційованим раввином Асманом, приєдналися все керівництво єврейської общини України во главе с президентом Всеукраїнського єврейського конгреса Вадимом Рабиновичем»!

І справа навіть не в тому, що із географією Асман не дружить (зрештою, як і з власною головою, бо маячня колишнього мешканця Ленінграда становить інтерес тільки для психіатрів). Навіть Шарон уже визнав, що такі рабиновичі-асмани — справжнісінькі екстремісти! Чого ж тоді такого «визнання» соромляться українські правоохоронні органи, чий прямий обов'язок — зупинити тих, хто пропагує війну і підбурює до терору!

Ігор НАГОРНИЙ

✓ **Овва!**

«А БАБА-ЯГА ПРОТИ!»

Рабинович і Асман підкинули своє трухляве поліно у близькосхідне вогнище

55 тис. ізраїльських вояків і поліцейських випроводили 9 тис. поселенців із 21 незаконного єврейського поселення у палестинському Секторі Газа. Таке рішення ізраїльського уряду та парламенту, як сподіваються у світі, допоможе відновити мирні переговори в регіоні.

Напруження в регіоні напередодні ліквідації дедалі зростало. Армія і поліція були приведені у стан бойової готовності після того, як єврейський екстреміст-солдат відкрив вогонь прямо у переповненому автобусі, вбивши чотирьох арабів. Міністерство юстиції Ізраїлю розпорядилося вислати з країни учня ешиви, який має американо-єврейське громадянство, на підставі свідчень про те, що він готував терористичний акт проти палестинців, аби зірвати план ви-

Ліквідація незаконних поселень в секторі Газа

ведення поселенців. Ще двоє його спільників перебувають під арештом. Навіть ті поселенці, які погодилися з евакуацією, наостанок намагалися вчинити будь-яку гідоту, аби образити палестинців. Наприклад, малювали на стінах будинків свиней, сподіваючись, що палестинці-мусульмани остережуться заходити до «сплюндрованих» у такий спосіб помешкань. Тим ча-

сом тисячі незгодних влаштували гучні демонстрації, начеписи безсоромно вкрадену «помаранчеву» символіку української мирної революції!

Дійшло вже до того, що навіть прем'єр Шарон («різник», як його прозвали за скоєні військові злочини проти мирного населення) засуджує екстремістів. У телевізійному зверненні він засудив «рабинів,

які закликали до спротиву, і ці підбурювання дуже небезпечні».

Однак, виявляється, перешкоди плану ліквідації незаконних поселень на палестинських територіях намагалися і ті, хто облаштувався в Україні! Як повідомив веб-сайт JewishNews горезвісного В.Рабиновича, «на засіданні Київської обласної єврейської общини Главний раввин Все-

✓ Актуально

НАЦІОНАЛІЗМ ЯК ДЕРЖАВНА ІДЕОЛОГІЯ

По-перше, необхідно створити умови для якнайшвидшого відновлення деформованої чужинською владою шляхом революцій, воєн та голодоморів соціальної структури українського суспільства: на всіх щаблях соціальної піраміди (особливо горішніх) повинні переважати українці (не менш як 80% усіх керівних посад). Жодна партія, яка пропонує у своїх списках до парламенту меншу кількість українців, не повинна туди потрапити. Парламент, без кількісного зростання, необхідно зробити двопалатним, нижня палата якого формувалася б, як і тепер, за політичними ознаками (тобто з представників різних політичних партій), а вища — з представників регіонів відповідно до національного складу тієї чи іншої області. Тоді ніколи не повториться нинішня ситуація в нашому парламенті, де 45% депутатів-євреїв представляють інтереси 0,2% населення України.

По-друге, необхідно створити на місцях потужний арсенал національних кадрів, які мали б чітко виражені здібності до певної професійної діяльності та відповідну підготовку, а також були справжніми патріотами. Це був би наш резерв української етнократії, національна еліта місцевого, обласного та державного рівня, оскільки провідниками народу стають його кра-

щі представники, які становлять аристократичний прошарок нації. Нинішня правляча еліта — це псевдоеліта, оскільки вона представлена загалом чужинськими олігархами, тобто експлуаторами. Така олігархія народжується в умовах юдо-ліберальної «демократії», нині притаманної США та західноєвропейським країнам. Така форма демократії з'являється, згідно із соціологічними законами, тільки в дуже старих державах напередодні їхньої остаточної загибелі. То при чім тут Україна з її неповними 15 роками новітньої державності? Ті ж соціологічні закони стверджують, що молоді держави потужно розвиваються тільки в умовах національної аристократії або етнократії. Тому юдо-ліберальна модель (хоч би як вона маскувалася під неоконсерваторів у США) — ознака старості й загибелі, а не розвитку суспільства, і їй немає чого робити в юній Українській державі.

По-третє, державні реформи необхідні, але заради добробуту нації, а не організаторів цих реформ. Передусім необхідна грошова реформа, аби запровадити таку національну валюту, яка убезпечить від інфляції та пошаруватиме резерв української етнократії, національну еліту місцевого, обласного та державного рівня, оскільки провідниками народу стають його кра-

КІЛЬКА ТЕЗ ЩОДО РОЗБУДОВИ УКРАЇНИ

менталітету, а вийшли, як відомо, з юдейських книжок. То навіщо нам працювати на ворожу нам систему поневолення? Хіба вагон кольорового паперу під назвою «долари» або «євро» вартий наших національних багатств — лісу, вугілля, хліба, м'яса, металу? До того ж, хіба ми не знаємо, що ці долари друкує не якась держава, а купка єврейських банкірів, пов'язаних з нею родинними зв'язками? Нині, за оцінками фінансових аналітиків, наявність паперових та віртуальних «доларів-євро» впрямую перевищує сукупну ціну всіх світових товарів і послуг. Це — мильна бульбашка, яка обов'язково лопне і зірве разом із собою всі пов'язані з нею національні фінансові системи. Тому українська валюта не повинна бути прив'язаною до будь-чого іншого, крім національних потреб, і всі

зовнішні операції мають здійснюватися на співзв'язній, міцній, еквівалентній основі.

По-четверте, потребують перегляду і радянські адміністративно-територіальні кордони, а також пов'язане з цим розміщення продуктивних сил. Річ у тім, що кожний етнос, зокрема український, складається з певних субетнічних груп (населення окремих регіонів), які ефективно саморозвиваються тільки у відповідному природному середовищі. З цим пов'язана передусім г о с п о д а р с ь к а діяльність, окремі види якої давно й успішно розвиваються в одному регіоні і майже невідомі в іншому. Тому було б правильно, на наш погляд, повернутися до історичних кордонів українських земель (Київщина, Слобожанщина, Волинь, Запоріжжя та ін.), які є природним середовищем для розмі-

щення та ефективного розвитку регіонально-господарських комплексів. Наприклад, аграрний сектор України, який зможе нагодувати 150 мільйонів людей, нині не забезпечує менш як 50-мільйонне населення нашої держави.

Те саме стосується і промисловості, яку спершу планово і підступно зруйнували, а потім викупили за безцінь чужинські шахраї. Навіщо, наприклад, передавати у приватні руки (та ще й у брудні!) такі високотехнологічні промислові гіганти, як Криворіжсталь, Запоріжсталь, Дніпропетровсталь, Нікопольський феросплавний і багатотисновий завод, а також підприємства величезних підприємств, а також підприємств-монополістів на кшталт обленерго, водоканалів та ін. Хай буде приватним (якщо він чесний) середній та дрібний бізнес, а великі підприємства — це результат праці усього Українського народу.

Теж саме стосується і землі, яка за жодних умов не може бути приватизованою. Приватна власність на землю — це власність на 10—20 соток присадибної ділянки, а вся інша земля належить титульній нації, є Богом даною їй на віки вічні. Держава повинна передавати землю в довгострокову оренду (на 50 і більше

років) тільки тим, хто її обробляє, але негайно відбирати, якщо з нею поводяться недбалю. Для розвитку ефективного землекористування держава зобов'язана надавати селянам необхідні кредити, але без відсотків, оскільки національна фінансова система не повинна потерпати від інфляції. А якщо немає інфляції, то за що брати позичковий відсоток? Це не по-слов'янськи і не по-християнськи!

По-п'яте, з грошовою та земельною реформами тісно пов'язана і реформа податкова, центр ваги якої має бути перенесеним з людини на товар: якщо людина хоче придбавати собі дедалі більше товарів, особливо з розряду розкішних, то хай продає цих товарів і забезпечує основні фінансові надходження до бюджету. Для всіх, хто працює, необхідно запровадити єдиний податок у розмірі 10—12 % від щомісячного сукупного доходу. Однак контроль за сплатою податків мусить бути жорстким, як і за використанням державних коштів, які необхідно направляти переважно на інвалідів, пенсіонерів, сиріт, вдов, тобто на тих, хто потребує суспільної підтримки. Не може бути непокараним жодний випадок пограбування Українського народу! Якщо Кучма, Пінчук, Медведчук, Суркіс, Та-

бачник, Бакай та ін. незаконно придбали державну власність, то вони заслуговують на відповідне покарання. Якщо така політика стала б державною, то упродовж одного року всі шахраї опинилися б або в буцегарнях, або за кордоном. В Україні століттями не було еквівалента російському слову «вор», що в усіх викликало подив. Це підтверджує, що Український народ — високоморальна спільнота, без злочинських традицій. Тому і треба повернути ці традиції туди, звідки вони потрапили до України.

Навести лад у державі допомагає створення **козацьких формувань** на кожній вулиці, в селищі, місті, області, які за короткий термін звели б нанівець вуличну злочинність та знищили б бандитські угруповання. Самоорганізація українців на основі козацьких традицій — це найкоротший шлях до наведення ладу в Україні, де нині дуже вже безпечно почуваються кримінальні злочинці, багато з яких неукраїнського походження. Відродження козацтва сприяло б і формуванню професійної військової верстви, необхідної для оборони кожної держави.

Насамкінець зазначимо, що нинішня система державного управління в Україні не ефективна, і вона залишиться такою до тих пір, поки ми не визначимо український націоналізм як державну ідеологію, як основу для розбудови українського самоврядування, яке і є сутністю української державності.

Георгій ЩОКІН,
голова Української Консервативної партії

ЯК ПОЗБУТИСЯ ІДЕНТИФІКАЦІЙНОГО НОМЕРА

✓ Лист у номер

ІДЕНТИФІКАЦІЙНІ КОДИ — ЗНЕОСОБЛЕННЯ ЛЮДИНИ

Шановна редакція! Захоплено стежу за публікаціями вашої газети. Я — студентка, навчаюся в Київському Національному університеті ім. Тараса Шевченка. Вірю вашому широкому слову, бо воно — за поруча реальних дій на благо Вітчизни. Вітаю вас прекрасні починання.

Хочу звернути вашу увагу на проблему ідентифікаційних кодів та електронних паспортів.

22 грудня 1994 року Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про Державний реєстр фізичних осіб — платників податків та інших обов'язкових платежів» № 320/94, який регламентує створення автоматизованого банку даних для забезпечення єдиного державного обліку фізичних осіб, які зобов'язані сплачувати податки, збори, інші обов'язкові платежі до бюджетів та внески до державних цільових фондів у порядку і на умовах, що визначаються законодавчими актами. Відповідно до цього закону фізичним особам — платникам податків та інших обов'язкових платежів надаються індивідуальні ідентифікаційні номери, які зберігаються за ними упро-

дуж усього їхнього життя. Ця норма викликала стурбованість, нарікання, непорозуміння серед населення, а особливо серед православних українців, які вбачають у ідентифікаційних номерах певне релігійне знамення.

1999 року держава пішла назустріч церкві, і 16 липня 1999 року Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про

закон суспільства;

б) спільними зусиллями всіх, хто прагне жити у любові і злагоді за християнським законом, примусити Президента України, уряд, Верховну Раду припинити цей жахливий процес електронної паспортизації.

Зі щирими сподіваннями і довірою
Юлія МОВЧАН,
м. Конотоп
Сумської області.

внесення змін до Закону України «Про Державний реєстр фізичних осіб — платників податків та інших обов'язкових платежів» за № 10003-XIV. Він надає право особам, які через свої релігійні або інші переконання відмовляються від ідентифікаційного номера й офіційно повідомляють про це відповідні державні органи, зберегти раніше встановлені форми обліку платників податків та інших обов'язкових платежів. У паспортах таких осіб має стояти позначка про надання їм права здійснювати будь-які платежі без ідентифікаційного номера. Цей закон викликає ще більше проблив, і на цей раз не лише серед пересічних громадян, а й серед органів державної влади. Проголошена законом можливість не отримувати ідентифікаційний номер призвела до того, що громадяни почали звертатися до податкових органів із заява-

ми про відмову від уже присвоєних номерів. Податкові органи відмовлялися в задоволенні заяв — мовляв, немає механізму реалізації норм цього закону. Аж на цілу низку запитань — який державний орган повинен робити позначки в паспортах, якого змісту мають бути ці позначки, на якій саме сторінці робити позначку, та ін. — не було відповідей у жодному нормативному акті. Громадяни (а це переважно православні українці) змушені були звертатися до судів за захистом своїх прав зі скаргами на бездіяльність податкових органів. Зазвичай суди ухвалювали рішення на користь заявників, але були випадки відмови в задоволенні скарг, які згодом скасовували апеляційні або касаційні інстанції і, зрештою, ці спори вирішувалися на користь громадян. Таким чином з цієї категорії цивільних справ склалася певна судово-практика. Хоч би як там було,

а ситуація вимагала конкретного нормативного вирішення.

Щоб врегулювати цю проблему та встановити чіткий механізм реалізації права громадян, які через свої релігійні або інші переконання відмовляються від ідентифікаційного номера та офіційно повідомляють про це відповідні державні органи і хочуть зберегти раніше встановлені форми обліку платників податків та інших обов'язкових платежів, Державна податкова адміністрація України та Міністерство внутрішніх справ України видали Наказ від 19.10.2004 № 602/1226, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 20 жовтня 2004 р. за № 1345/9944, яким затверджено Порядок внесення позначки до паспорта громадянина України щодо ідентифікаційного номера (якщо вона його не має), їй необхідно звернутися до органів державної податкової служби за своїм місцем реєстрації із заявою за формою № В1 та заповнити додаток (усі форми заяв та додатків наведено в Порядку).

Відповідно до По-

рядку, громадяни України, які відмовилися від ідентифікаційного номера, обліковуються як платники податків та інших обов'язкових платежів за серією та номером паспорта.

Порядок внесення позначки до паспорта громадянина України щодо ідентифікаційного номера фізичної особи — платника податків та інших обов'язкових платежів чітко регламентує процедуру внесення позначки про наявність права здійснювати будь-які платежі без ідентифікаційного номера.

Якщо особа через свої релігійні або інші переконання хоче відмовитися від ідентифікаційного номера (якщо вона його не має), їй необхідно звернутися до органів державної податкової служби за своїм місцем реєстрації із заявою за формою № В1 та заповнити додаток (усі форми заяв та додатків наведено в Порядку).

(див. 5 стор.)

(назва органу державної податкової служби)

В1

ЗАЯВА

Я, _____,
(прізвище, ім'я та по батькові особи)

відмовляюся від прийняття ідентифікаційного номера та прошу обліковувати мене як платника податків із використанням серії та номера паспорта.
Проху надати довідку встановленого зразка за ф. № В3 для пред'явлення відповідним органам внутрішніх справ.
До заяви додаю інформацію про свої персональні дані та ксерокопію паспорта.
Підприємницькою діяльністю не займаюся, не є засновником юридичних осіб.

Дата _____ Підпис _____

Заяву отримав _____

(П. І. Б. посадової особи органу ДПС, посада)

Дата _____ Підпис _____

Надіслано довідку № _____ дата _____
Надіслано відмову листом від _____ № _____

Відмова податкових органів прийняти заяву в осіб, які займаються підприємницькою діяльністю, є незаконною і такою, що порушує конституційні права громадян.

Додаток до заяви за ф. № В1

Персональні дані			
№ з/п	Реквізит		Інформація
1	Прізвище		
2	Ім'я		
3	По батькові		
4	Стать		
5	Дата народження	Число	
6		Місяць	
7		Рік	
8	Місце народження	Країна	
9		Область	
10		Район	
11		Населений пункт	
12	Серія і номер свідоцтва про народження		
13	Ким видано свідоцтво про народження		
14	Дата видачі свідоцтва про народження		
15	Серія і номер паспорта		
16	Ким видано паспорт		
17	Дата видачі паспорта		
18	Місце проживання	Поштовий індекс	
19		Область	
20		Район	
21		Населений пункт	
22		Вулиця	
23		Номер будинку	
24		Корпус	
25		Квартира	
26	Місце основної роботи*	Код за ЄДРПОУ (ідентифікаційний номер фізичної особи — підприємця)	
27		Назва	
28	Телефон*	Робочий	
29		Домашній	
30	Серія і номер свідоцтва про шлюб*		
31	Ким видано свідоцтво про шлюб*		
32	Дата видачі свідоцтва про шлюб*		
33	Серія і номер свідоцтва про розірвання шлюбу*		
34	Ким видано свідоцтво про розірвання шлюбу*		
35	Дата видачі свідоцтва про розірвання шлюбу*		
36	Серія і номер свідоцтва про зміну імені*		
37	Ким видано свідоцтво про зміну імені*		
38	Дата видачі свідоцтва про зміну імені*		

* За наявності.
Дата _____ Підпис _____

До заяви з додатком громадянин повинен додати наступні документи: свідоцтво про народження, паспорт громадянина України, свідоцтво про шлюб (за наявності), свідоцтво про розірвання шлюбу (за наявності), свідоцтво про зміну імені (за наявності).

Якщо особа через свої релігійні або інші переконання хоче відмовитися від ідентифікаційного номера (якщо їй вже присвоєно), їй необхідно звернутися до органів державної податкової служби за своїм місцем реєстрації із заявою за формою № В2 і заповнити додаток:

(назва органу державної податкової служби)

В2

ЗАЯВА

Я, _____,
(прізвище, ім'я та по батькові особи)

відмовляюся від прийняття ідентифікаційного номера та прошу внести відповідні зміни до Державного реєстру фізичних осіб — платників податків та інших обов'язкових платежів, а також обліковувати мене як платника податків із використанням серії та номера паспорта.
Проху надати мені довідку встановленого зразка за ф. № В3 для пред'явлення відповідним органам внутрішніх справ.
До заяви додаю інформацію про свої персональні дані, ксерокопію паспорта та копію документа про присвоєння ідентифікаційного номера (за наявності).
Підприємницькою діяльністю не займаюся, не є засновником юридичних осіб.

Дата _____ Підпис _____

Заяву отримав _____

(П. І. Б. посадової особи органу ДПС, посада)

Дата _____ Підпис _____

Надіслано довідку № _____ дата _____
Надіслано відмову листом від _____ № _____

Додаток до заяви за ф. № В2

Персональні дані			
№ з/п	Реквізит		Інформація
1	Прізвище		
2	Ім'я		
3	По батькові		
4	Стать		
5	Дата народження	Число	
6		Місяць	
7		Рік	
8	Місце народження	Країна	
9		Область	
10		Район	
11		Населений пункт	
12	Серія і номер свідоцтва про народження		
13	Ким видано свідоцтво про народження		
14	Дата видачі свідоцтва про народження		
15	Ідентифікаційний номер з ДРФО*		
16	Дата внесення до ДРФО*		
17	Серія і номер паспорта		
18	Ким видано паспорт		
19	Дата видачі паспорта		
20	Місце проживання	Поштовий індекс	
21		Область	
22		Район	
23		Населений пункт	
24		Вулиця	
25		Номер будинку	
26		Корпус	
27		Квартира	
28	Місце основної роботи*	Код за ЄДРПОУ (ідентифікаційний номер фізичної особи — підприємця)	
29		Назва	
30	Телефон*	Робочий	
31		Домашній	
32	Серія і номер свідоцтва про шлюб*		
33	Ким видано свідоцтво про шлюб*		
34	Дата видачі свідоцтва про шлюб*		
35	Серія і номер свідоцтва про розірвання шлюбу*		
36	Ким видано свідоцтво про розірвання шлюбу*		
37	Дата видачі свідоцтва про розірвання шлюбу*		

38	Серія і номер свідоцтва про зміну імені*	
39	Ким видано свідоцтво про зміну імені*	
40	Дата видачі свідоцтва про зміну імені*	

* За наявності.

Дата _____ Підпис _____

До заяви з додатком громадин повинен додати наступні документи: свідоцтво про народження, паспорт громадянина України, свідоцтво про шлюб (за наявності), свідоцтво про розірвання шлюбу (за наявності), свідоцтво про зміну імені (за наявності), копію документа про присвоєння ідентифікаційного номера¹.

Якщо особа обміняла паспорт громадянина України, в якому вже зроблено позначку, то вона пред'являє: свідоцтво про народження, новий паспорт громадянина України, свідоцтво про шлюб (за наявності), свідоцтво про розірвання шлюбу (за наявності), свідоцтво про зміну імені (за наявності).

Посадова особа органу державної податкової служби отримує заповнену заяву з додатком і перевіряє ці заяви на предмет розбіжності з пред'явленими документами. Якщо їх немає, то приймає заяву, зробивши на ній відповідний запис, і формує особову справу.

Після прийняття заяви орган державної податкової служби за місцем реєстрації особи перевіряє наявність інформації про особу в Державному реєстрі фізичних осіб — платників податків та інших обов'язкових платежів (далі — ДРФО) щодо достовірності поданих даних.

У термін до 30 календарних днів з дня прийняття заяви орган державної податкової служби надає заявникові довідку за формою № В3 або відмовляє в наданні такої довідки із зазначенням причини відмови. Термін дії довідки — 30 календарних днів.

(назва органу державної податкової служби)

В3

Довідка № _____

Надана громадянину _____

(прізвище, ім'я та по батькові)

для подання відповідному органу внутрішніх справ для внесення до паспорта серія _____ № _____ відмітки про наявність права здійснювати будь-які платежі без ідентифікаційного номера.

Посадова особа _____
(прізвище, ім'я, по батькові, посада)

(підпис)

М. П. _____

(лінія відрізу)

(назва органу державної податкової служби)

Повідомлення

У паспорт серія _____ № _____, який видано громадянину _____

(прізвище, ім'я та по батькові)
внесено відмітку за № _____ про наявність права здійснювати будь-які платежі без ідентифікаційного номера.

(дата)

(П. І. Б., посада, підпис)

З довідкою ф. № В3 та паспортом особа звертається до органу внутрішніх справ за своїм місцем реєстрації. Посадова особа органу внутрішніх справ перевіряє довідку: чи правильно вона заповнена і чи відповідає пред'явленому паспорту. Якщо все правильно, посадова особа робить на 7 — 9 сторінці паспорта позначку (75х30 мм):

Має право здійснювати будь-які платежі без ідентифікаційного номера

(прізвище, ім'я та по батькові посадової особи)

Дата _____
(підпис)
№ _____
(номер довідки за ф. № В3)

У разі невідповідності довідки пред'явленому паспорту посадова особа повертає паспорт та довідку громадянину.

¹ До березня 2002 року — Довідка про присвоєння ідентифікаційного номера, з березня 2002 року — Картка фізичної особи — платника податків.
* Номер довідки складається з коду області — 2 позиції, коду адміністративного району органу державної податкової служби — 2 позиції та порядкового номера.

✓ Овва!

ПРАВОСУДДЯ — НАРДЕП-БАНКІР: ПЕРЕМОЖЕЦЬ НЕВІДОМИЙ?

Часом виникає враження, що нас намагаються зробити «маленькими українцями». Такими маленькими, що наша думка не цікавить владу.

Як же сталося, що лише за півроку після Помаранчевої революції, яка привела до влади Віктора Ющенка, породила байдоже ставлення членів його родини до громадської думки, порушення законів суспільства та норм моралі людей, які називають себе президентськими радниками і друзями.

Чому ж Президент не розуміє, що своєчасне визнання ним кадрових помилок може бути ефективнішим, ніж страусина політика щодо очевидних проколів. Може, Вікторові Андрійовичу подобається, коли йому публічно вказують на невідповідність між словом і ділом. Адже не секрет, що, прикриваючись президентським ім'ям, деякі політики перетворюються на феодалів.

Особливо розбіжності між словом і ділом можновладців проявляється в Києві. Тут розгорнув бурхливу діяльність народний депутат і перший (на щастя, тільки за датою призначення, а не за впливисті) радник Президента

Леонід Черновецький. Леонід Михайлович зумів надзвичайно вигідно (як і належить банкірові) відконвертувати свою участь у президентській кампанії, отримавши чудову синекуру.

Черновецький взагалі надзвичайно цікавий персонаж на українській політичній сцені. Історію створення і розвитку Правекс-банку сучасні історики ще не описали, але низка скандалів супроводжує цей фінансовий заклад постійно. Та й процес формування персонального образу вдалого бізнесмена й благодійника, який піклується долею бомжів, тривав достатньо довго. У журналістських колах з середини 90-х розповідають трагікомічні історії про те, як намучилися іміджмейкери з нестандартним типажем Черновецького. Максимум, на що вдалося умовити впертого політика — «пом'якшити» обличчя окуля-

рами в дорогий оправі.

Черновецький завжди вмів вирішувати проблеми одних людей за рахунок інших. Наприклад, у Дарниці він влаштував безплатну їдальню, де харчуються й тусуються сотні

нера Сандея Аделаджу під стіни столичної адміністрації. Це замість реальних справ, хоча в контрольному Черновецьким газеті «Маю право» його вже називають найкращим кандидатом на посаду сто-

бомжів. Від цього бенкету мешканці сусідніх будинків потерпають уже не один рік. Вершиною цинізму Черновецького стала його обіцянка молитися за душі двох загинувших під колесами його авт. Намагаючись підсидіти столичного голову Олександра Омельченка, Леонід Михайлович не обмежує себе у способах досягнення мети. Навіть запрошував свого друга й релігійного парт-

личного мера.

Для київського депутата-мажоритарника це дивно, але Черновецький практично ніколи не розмовляє українською. Проте за першої-ліпшої нагоди від депутата дістається комуністам. Полюбляє Леонід Михайлович порозп'якати і колег-депутатів. Наприклад, він обожнює приходити на засідання Комітету з питань фінансів і банківської діяльності з

цифровим диктофоном, аби зафіксувати усі перипетії обговорення запропонованих ним законопроектів. Наразі більшість ініціатив Черновецького законодавця дивним чином спрямовано на захист інтересів не чужого йому Правекс-банку. Страшно подумати, що буде з цим фінансовим закладом, якщо Леонід Михайлович не потрапить до парламенту наступного скликання. А місце у списку НСНУ, як стверджують поінформовані джерела, йому не гарантоване.

Власне, успішну кар'єру Леоніда Михайловича багато хто пов'язує з вдалим і своєчасним одруженням. Вплив почесного президента Правекс-банку невпинно зростає на ринку нерухомості. Якщо ще кілька років тому під відділення фінансового закладу нахабно виселяли мешканців квартир, які впали в око банкірам, то нині родичі Черновецького виїхали на новий рівень.

Його зять, депутат Київради В'ячеслав Супруненко освоює новий фах — рейдера. Так у Москві називають ділків, які захоплюють ласі промислові підприємства, а згодом утримують дорожче продають

земельні ділянки. Чималі досягнення в цьому сенсі в Супруненка з компанією чи то охоронців, чи то друзів. Щоправда, успіхи породили в депутатів Київради, який працює в постійній комісії із землекористування, велике почуття безкарності, жертвою якої вже став юрист компанії «Корпоративні системи». Його Супруненко побив при свідках прямо у приміщенні Бюро технічної інвентаризації. Навряд чи новоявлений рейдер діяв би так нахабно, якби не відчував підтримки свого тестя. Тепер розгортається змагання між правосуддям і впливом його родича-покровителя, де переможець невідомий. Черновецький користується депутатською безкарністю, вибачте, недоторканністю, а його фінансові ресурси можуть звести нанівець будь-який скандал.

Не таємниця: корпоративні розбірки за участі депутатів різних рівнів не є для України чимось рідкісним. Черновецький, як відомо, збирається балотуватися у столичні мери під гаслом «Возлюбі ближнього свого». Страшно навіть подумати, що може накоїти Супруненко, якщо мером столиці стане Черновецький. Схоже, киян очікує участь у мерській кампанії кандидата, який закликає підставити ліву щоку після того, як ударом у праву щелепу й вибито зуби. Моторошна перспектива для європейської столиці...

За матеріалами
інтернет-сайту
www.vlasti.net

✓ Тенденції

БАНК НЕВИПРАВДАНИХ СПОДІВАНЬ

Схоже, нині Правекс-банк проводить масовану рекламну кампанію під гаслом «Алло, ми шукаємо таланти!» Мовляв, молодим і перспективним у цій фінансовій установі створять усі умови, щоб вони досягли вершини кар'єри. Однак тут починаються цікавіші речі. Принаймні ті, хто повівся на цю обіцянку, тепер лише при згадці назви банку починають нервово тремтіти. Отже, що чекає тут на потенційного майбутнього фінансиста?

Наводимо листа, який недавно було розповсюджено по всіх ВНЗ і серед студентів. Автор його невідомий, проте деякі деталі роботи банку можуть знати лише ті, хто в ньому працював.

«Спершу тебе візьмуть на посаду «менеджера групи технічних секретарів» або, простіше, стажера. Упродовж двох місяців ти повинен складати заліки з банківських послуг працівникам головного офісу Правекс-банку в Києві. Заліків цих близько 60! Саме стільки їх має бути у заліковому листі стажера менш як за два місяці. Інакше — звільнення одразу після стажування. Тим часом прикріплюють до трьох-п'яти різних відділень банку у Києві. По тижню на кожний. Там тебе ненавидітимуть, ос-

кільки для них ти потенційний конкурент. Однак це ще не все. Під час стажування доведеться переглянути 30 ідеологічних відеокaset Правекс-банку, що, по суті, є промиванням мізків». Тривалість кожної — приблизно півтори години. І головна дійова особа на всіх касетах — Леонід Михайлович Черновецький, почесний президент банку, заслужений юрист України і за сумісництвом народний депутат. Ще один момент. Усюди в рекламних оголошеннях зазначається про вікове обмеження — кандидату на посаду має бути не більш як 24 роки. Адже саме таких людей, які ще не мають життєвого досвіду, легше завантажити будь-якою ідеологічною маячню. До речі, після перегляду цього «серіалу», упродовж двох—трьох днів необхідно написати «оду» на двох—трьох аркушах.

Та повернімося до особи пана Черновецького. Банк цей він створив власноруч і власноруч ним керує. Тому Правекс-банк і називають банком однієї людини. Черновецький — колишній міліціонер, слідчий прокуратури й наглядач у в'язниці. І ось під впливом тієї самої в'язниці він створив у Правекс-банку її аналог. Усі без винятку працівники зобов'язані писати й передавати до головного офісу банку

цілу гору різних звітів про виконану роботу; за ними постійно стежать за допомогою відеокамер, яких у кожному відділенні банку в Києві встановлено від чотирьох до семи. Є й така родзинка, як «детектор брехні», куплений у США. За його допомогою колишні міліціонери з департаменту безпеки копірситимуться у твоєму і робочому, і приватному житті (загалом понад 300 запитань).

Що ж до плінності кадрів керівників відділень, то за планом мають бути звільнені 50 відсотків щороку. У цьому є свій сенс. Адже, отримавши таку високу посаду, молода людина з усіх сил намагається довести свою необхідність і генерує постійно цікаві й не дуже ідеї.

А згодом починаєш відчувати всю силу репресивної машини Правекс-банку. Карають за все: нечасно відправив один з десятків звітів про виконану роботу (цих звітів щотижня треба написати штук 15); нервовий клієнт, якому не сподобалося, як його обслуговує касир чи бухгалтер відділення, поскаржився через довідкову службу банку; касир забув після обідньої перерви одягти бейджик, що миттєво зафіксували відеокамери. У результаті отримуєш низку доган, кожна з яких коштуватиме

від 25 до 75 доларів, утриманих з твоєї зарплати. Згодом тебе назвуть ідеологічним ворогом банку, постійно принижуватимуть і зрештою звільнять. Утім, «своїм людям» багато чого пробачається.

Існує стереотип, що Правекс — «крутий» за фінансовими показниками банк, який дає гарний досвід. Можливо, колись це й було так, але не зараз. Адже за активами він скотівся з 10 на 24 місце. Торік активи не лише не виросли, а й знизилися на 15 млн грн. Це не багато порівняно з його активами в 1,6 млрд грн. Та з аналізу видно, що зобов'язання Правексу (гроші на рахунках його клієнтів) знизилися дуже серйозно — на 62 млн грн. Щоб пережити такі великі втрати, родині Черновецького довелося взяти в акціонери 26-річного Дениса Басса, який за три роки роботи в банку став першим заступником голови правління. Так, немов Черновецький нічого не знає про адекватно непублічну родину мільйонера Якова Басса — батька Дениса. Наразі Яків Басс — власник платіжної картки Visa Gold від АКБ «Правекс-банк» й іноді поповнює її на великі суми в центральному офісі фінансової установи. Та й рішення про виготовлення карток такого високого рівня приймає сам Черно-

вецький.

І останній міф — у Правексі, окрім зарплати, є й преміальні бонуси. Так, є. Однак виплачують їх в основному членам родини власника банку та наближеним особам. Є, щоправда, й винятки, але вони поодинокі. Якщо ти зумієш пропрацювати в банку рік, то матимеш 25-відсотковий шанс отримати 40—60 відсотків зарплати. Та це не так багато. Отож усе це газетні байки про «хлопчину з вулиці», який, попрацювавши директором відділення, отримує астрономічні зарплати.

Насправді, працевлаштуючись у Правекс-банк, ти ризикуєш не лише своєю нервовою системою, а й подальшою кар'єрою. Адже тут постійно погрожують «розгромним» записом у трудовій книжці, після якого ніде тебе не візьмуть на роботу. Наразі у багатьох банках уже не беруть на роботу колишніх «правексівців». Навіть якщо ті пропрацювали директорами відділень.

«Персонал Плюс» не претендує на істинність в останній інстанції. Можливо, цей лист є своєрідним «чорним піаром». Проте викладені в ньому факти свідчать, що не все так просто у Правекс-банку.

✓ Кратки над «i»

ХТО «ДЕРИБАНИТЬ» НІКОПОЛЬСЬКИЙ ФЕРОСПЛАВНИЙ?

Нікопольський феросплавний завод — виробничо-підприємство, якому належить більш як 12% світового ринку феросплавів, незаконно приватизував (іншими словами — вкрав) зять Кучми В.Пінчук. Його партнерами у цій широкомасштабній афері були інші євреї — Коломойський та Дубілет (господарі пресіоністської «Газети по-київськи»). Недавно Пінчук, як повідомлялося, продав свої акції феросплавного російським євреям Ваксельбергу та Абрамову, а допомагає йому в цьому П.Порошенко — наразі нелегітимний секретар РНБО, якого звинувачують в отриманні від Пінчука 50 млн доларів (тут він набагато обійшов іншого єврея-урядовця Червоненка, якому інкримінували хабар у розмірі трьох мільйонів). Таким чином, Нікопольський феросплавний, який є суто українською власністю, «дерібанили» і нахабно продовжують це робити євреї, що свідчить про величезну небезпеку для України злочинних дій організованого єврейства.

За повідомленнями
ЗМІ

Переможці самі себе створюють

ЛІДЕР

№3

Студентська газета на шпальтах «Персоналу Плюс»

«ПРИЄМНО ПОЗНАЙОМИТИСЯ!»

— чуємо з усіх боків. А справа в тому, що почався новий навчальний рік, і Міжрегіональна Академія управління персоналом уже вкотре вітає нових вихованців. Як зустрінуть студентів і що чекає на юних фахівців у новому навчальному році, розповідає в інтерв'ю ректор МАУП Микола Головатий. Ще в цьому числі газети ви отримаєте щирий привіт з Америки від Олександра Супрунця, редактора газети «Лідер».

Для тих, у кого це не перше побачення з Академією, нагадаємо: МАУП не лише осередок знань, а й місце зустрічей нових друзів, вражень, місце, де народжуються мрії і справджуються сподівання!

Актуальне інтерв'ю

Микола Головатий:

«МИ ВИХОВУЄМО НЕ ЛИШЕ ФАХІВЦІВ, А Й СПРАВЖНИХ ПАТРІОТІВ»

Календар тактовно натякнув: осінь... Для когось — це просто початок нового місяця і нового циклу природи. А хтось чекає першого вересня з нетерпінням. Як ось студенти та їхні наставники — викладачі.

Своїх нових вихованців вітає цими днями і найбільший недержавний вищий навчальний заклад України — Міжрегіональна Академія управління персоналом. Що очікує студентів у новому навчальному році, які нововведення відбулися або відбудуться в Академії найближчим часом, розповідає ректор МАУП, професор Микола ГОЛОВАТИЙ

— Миколо Федоровичу, незабаром розпочнеться новий навчальний рік. Скільки студентів поповнили лави Міжрегіональної Академії управління персоналом?

— Ліцензійний обсяг Академії становить 19,5 тисячі студентів, з них 11 тисяч — студенти Президентського університету, 8,5 тисячі — Всеукраїнського. Остаточну цифру охочих навчатися нині назвати не можна. Однак цього річного набір перевищуватиме минулорічний на 1,5–2 тисячі. Ми щорічно збільшуємо контингент на 20 відсотків. Це досить великий і потужний набір. І вересня загальом по Академії кількість студентів сягатиме понад 50 тисяч осіб. Приємно відзначати, що Академія як була, так і є найбільшим вищим навчальним закладом України.

Набір у регіональних структурах також потужний. Інтерес до МАУП з кожним роком зростає. Нині Академія налічує 63 міжрегіональних підрозділи: це інститути, філії, відділення. Упродовж нинішнього навчального року заплановано відкриття трьох

нових навчальних підрозділів.

До речі, навчально-науковий комплекс Міжрегіональної Академії управління персоналом багаторівневий. Навчаємо ми починаючи з 9 класу і закінчуємо аспірантурою та докторантурою.

— А які спеціалізації нині найпопулярніші?

— Нині Академія готує фахівців з 50 спеціальностей і спеціалізацій, і важко сказати, яка з них найпопулярніша. Великим попитом користуються дисципліни психологічного напрямку, зокрема практична та медична психологія. Не послаблюється інтерес і до правових спеціальностей. Дедалі популярнішими стають соціально-економічні, спеціально-політичні дисципліни, спеціальності міжнародних відносин, а саме спеціальність «менеджер зовнішньоекономічної діяльності».

До речі, популярними останнім часом стали і технікуми. В Академії три технікуми в Києві, й вона намагається зробити так, щоб усі відокремлені структурні підрозділи МАУП мали рівень підготовки молодшого спеці-

аліста, адже досвід і практика засвідчують, що після закінчення технікуму 80 відсотків хлопців і дівчат продовжують навчання в Інститутах МАУП та інших вищих навчальних закладах України.

— Як цього року Академія планує відсвяткувати День знань?

— Початок навчання буде цікавим і неординарним. День знань відбудеться під гаслом «Ми — українці».

Розпочнемо свято православним духовним молебнем. Потім на київському майданчику Президентського університету відбудеться урочисте посвячення абітурієнтів у студенти. Разом з студентськими квитками юні вихованці отримають у подарунок «Кобзар» Тараса Шевченка, який побачив світ у видавництві МАУП. Привітають студентів

дипломати, народні депутати, відомі політики України, які шанують Академію і співпрацюють з нею.

Заплановано також відкриття урочистих «Сходів української культури». По всій Академії відбуватимуться культурно-мистецькі заходи: на різних майданчиках МАУП свої роботи демонструватимуть гончарі, українські митці та майстри гаптування. Після урочистої частини в усіх інститутах Академії по всій Україні відбудеться перша лекція «Ми — українці», на якій відомі громадські й політичні діячі, професори розповідатимуть новим студентам про історію, культуру та традиції України.

Після першої ж лекції кожен студент, уже традиційно, складе присягу та прийме кодекс честі МАУПівця.

А опісля розпочнеться мистецьке

свято відомого українського кобзаря Василя Нечепи.

— Миколо Федоровичу, а що нового керівництво Академії готує для своїх вихованців цього року?

— Для нас принципово важливим є те, що торік ми ліцензували й акредитували 13 структур Академії. Недавно ми відкрили три нові кафедри: українознавства, теології та міжнародних відносин. Планується відкриття нових спеціальностей, зокрема «культуролог-менеджер архівної бібліотечної справи» та «туристичний бізнес». Працюємо над створенням Інституту літератури і журналістики і вже наступного року сподіваємося побачити у ньому перших студентів.

Велика робота проводиться щодо створення навчання за телекомунікаційними мережами, тоб-

то телевізійного навчання дистанційного характеру. Зокрема вже нині технічно оснащено понад 12 структур Академії. Приготували ми і подарунки. І вересня, окрім літератури, яку вручає Академія на період навчання, студенти отримуватимуть компакт-диски з інформацією з окремих спеціальностей.

І надалі залучатимемо студентів до наукової роботи. Плануємо створення кількох центрів. Зокрема на базі кафедри політології Українсько-Арабського інституту міжнародних відносин ім. Аверроеса цього року відкриється Центр з вивчення громадської думки, який займатиметься аналізом суспільно-політичної думки в Україні та дослідженням політичних і суспільних орієнтацій громадян. В Інституті міжнародної економіки і фінансів плануємо створити центр, який працюватиме над вивченням і впровадженням різних реформ і кооперативного руху в Україні. Розвиватимуться і три центральні проекти, які вже стали в Академії традиційними: «Діалог цивілізацій», «Православні і духовні цінності» та «Голодомори ХХ століття».

А ще ціла низка акцій, які мали велике громадсько-політичне звучання. Зокрема цього року працівники Академії розробили програму для навчальних закладів «Голодомори в Україні в ХХ столітті». До того ж готується велика енциклопедія «Голодомори ХХ сто-

ліття».

Останнім часом керівництво Академії активно працює над поліпшенням кадрового складу і соціальним забезпеченням працівників МАУП. Урегульовано нормативи педагогічного навантаження, підвищено винагороди за підготовку різної навчально-методичної і наукової продукції. Встановлено різні види соціальної допомоги при народженні дитини, одруженні, проблемах зі здоров'ям.

Нині Академія за власний кошт навчає більш як 1,5 тисячі дітей-сиріт по всій Україні.

— Миколо Федоровичу, що ви хотіли б побажати цього річчю студентам нашої альма-матер на порозі нового етапу їхнього життя?

— Якісні зміни, кількісне зростання, розширення міжнародних зв'язків Академії підтверджують: МАУП дуже популярний і авторитетний вищий навчальний заклад. Тому не дивно, що батьки довіряють нам, віддаючи своїх дітей на навчання до Академії. І будь-які політичні погляди, неприємні розмови навколо Академії є хибними і несправедливими. Міжрегіональна Академія управління персоналом — це продержавний навчальний заклад, колектив якої займає виважену і чітку національну, громадсько-політичну позицію. Тому я хотів би, щоб діти, які навчатимуться у МАУП, пройнялися патріотичним духом і, отримуючи диплом, почувалися не лише професіоналами вишого гатунку, а й були справжніми громадянами України, які своєю працею поліпшуватимуть долю і майбутнє своєї Батьківщини.

Розмовляла Юлія ЛІТВІНЕНКО

✓ Враження

...У ТОМУ КРАЮ ПРИ ДУНАЮ

Недавно випало побувати в Угорщині. Казкова країна залишала незабутні спогади. Охоче ними поділюся з тими, для кого знайомство з Угорщиною ще попереду. Щоб потрапити до цієї країни, треба, по-перше, знайти надійне туристичне агентство, по-друге, «відірвати» від бюджету приблизно 100 євро і, по-третє, цілу добу протрястися в автобусі, часом потерпаючи від об'єктивних труднощів. Скажімо, ніхто ж не застрахує вас від сусіда, який безсоромно хропе цілу дорогу. Однак повірте: враження, отримані від подорожі, варті таких жертв.

Про минуле

Науковці не можуть встановити достеменно, звідки походять угорці. Одні вважають, що цей народ — нащадок кочовиків, варварів, які подорожували безкрайними степами, воюючи з іншими племенами. Інші вважають, що угорці з'явилися в результаті об'єднання кількох племен і під керівництвом князя Арпада зайняли Карпатський басейн. Існує також легенда, що територію Угорщини купили за... білого коня! Так чи інакше, угорці зрештою осіли і почали вести звичний спосіб життя, час від часу здійснюючи набіги на сусідні племена. Відносно мирне життя 1241 року перервало вторгнення татаро-монгольських орд, жорстокий розгук яких призвів до спустошення і загибелі третини населення. Підняти країну з руїн вдалося Белі IV, якого справедливо вважають другим засновником Угорської держави. До речі, його донька заручилася з сином Англичанина, а його донька заручилася з сином Англичанина.

шанням»: не милася 26 років, носила пояс з волосся, спала на ліжку з гвіздками, ходила на чотирьох, вважала, що цей народ — нащадок кочовиків, варварів, які подорожували безкрайними степами, воюючи з іншими племенами. Інші вважають, що угорці з'явилися в результаті об'єднання кількох племен і під керівництвом князя Арпада зайняли Карпатський басейн. Існує також легенда, що територію Угорщини купили за... білого коня! Так чи інакше, угорці зрештою осіли і почали вести звичний спосіб життя, час від часу здійснюючи набіги на сусідні племена. Відносно мирне життя 1241 року перервало вторгнення татаро-монгольських орд, жорстокий розгук яких призвів до спустошення і загибелі третини населення. Підняти країну з руїн вдалося Белі IV, якого справедливо вважають другим засновником Угорської держави. До речі, його донька заручилася з сином Англичанина, а його донька заручилася з сином Англичанина.

Взагалі багато чого цікавого можна було б розповісти про минуле Угорщини, адже були в її історії і жорстокість (одного з королів посадили на розпечений трон і наділи розпеченою короною за те, що він не догодив знаті), і містичність (інший король скасував інквізицію, бо сам був відьмаком), однак все це в минулому, тому краще поговоримо...

Про сучасність

Столиця Угорщини Будапешт охоплює три міста: Буду, Обуду і Пешт. Населення країни становить 10 млн, тоді як 2 млн мешкає в столиці. Національна валюта — угорський форинт (\$1=170 форинтів). Середня заробітна плата нині — близько \$500. Рік тому країна стала членом Євросоюзу, чим жителі надзвичайно пишаються. Однак разом з престижем з'явилося багато проблем, ціни зросли втричі, багато малих підприємств розорилися, значно подорожчали комунальні послуги. Громадський транспорт також доволі дорогий, плата за проїзд становить \$1 (маршруток у них немає). Ціни в магазинах вас, м'яко кажучи, здивують. Наприклад, найдешевший хліб коштує (у перерахунку на наші гроші) 7 грн, пляшечка кефіру — 10 грн. Тому угорці намагаються економити майже на всьому, хоча зберігають оптимізм, випромінюють привітність і дуже пишаються своєю країною. І такі є чим пишатися...

Будапешт називають маленьким Парижем. Мабуть, тому, що в ньому є справжній Мулен Руж. Звісно, не такий великий і відомий, як французький, але теж гарний. Вартість квитка на виставу — \$110. Блукаючи вуличками міста, ви зможете натрапити на страшну чорну будівлю, з якої лунає не менш моторошна музика — то музей терору, видовище не для людей зі слабкими нервами. Сім мостів через Дунай з'єднують Буду і Пешт. Один з цих мостів спроектував сам Ейфель. Особливо приємно милуватися цією красою вночі. Мости валять своїм блиском, досконалістю і вишуканістю переходж, закоханих і...самогубців. Так-так, саме завдяки цим спорудам можна не лише покінчити з життям (хоча до цього зазвичай не доходить), а й прославитися, адже в таких випадках преса з'являється миттю, рятівники наготові, нещасного самогубця довго вмовляють не робити нічого поганого, все це дійство транслюється по телебаченню — і наступного дня ти вже «зірка». У середньому такі випадки трапляються раз на місяць. Що ж вдієш — люблять угорці послухати слізливий історії про нещасливе кохання, який жалький на роботі шеф і що щастить у житті самим негідникам. Неподальк Будапешта є маленьке містечко в стилі угорського бароко — Егер. Відоме насамперед завдяки 175 пам'ятникам архітектури, фортеці XIII століття і Долині Красунь. Якщо ви думаєте, що в цій Долині багато симпатичних жінок, то помиляєтеся. Натомість знайдете там численні винні погребі. Після того, як чоловіки продегустують усі сорти вин, вони доходять до такого стану, коли кожна особа жіночої статі видається їм просто неземною красунею...

Про «пишні» місця

Якщо розповідати про Будапешт, то, мабуть, не вистачить прикметників, щоб змалювати це по-справжньому чарівне і казкове місто. Кожна будівля, кожна вуличка, кожна дрібничка зачаровує, надихає і змушує закохатися в місто, в життя, в того, хто зараз їде тобі назустріч. Є чим помилуватися! Перлиною міста справедливо вважається Будинок парламенту, який не тільки не поступається відомому лондонському, а й перевершує його. Почнімо

з того, що на кошти, витрачені на його побудову, можна було б збудувати місто з усією інфраструктурою для 55 тисяч жителів. Він має 10 внутрішніх дворів, 960 кімнат і величезну кількість веж, яка дорівнює кількості річних днів — 366.

Одне з найцікавіших місць відпочинку — Купальні Сечені на термальних джерелах. Природна температура джерел — 75°, але її охолоджують до 38° для охочих понижитися в насиченій мінералами і солями водичці. Кажуть, вода в купальнях цілюща: підвищує сексуальність жінок і потенцію чоловіків. До того ж переважна кількість відвідувачів — чоловіки...

Будапешт називають маленьким Парижем. Мабуть, тому, що в ньому є справжній Мулен Руж. Звісно, не такий великий і відомий, як французький, але теж гарний. Вартість квитка на виставу — \$110. Блукаючи вуличками міста, ви зможете натрапити на страшну чорну будівлю, з якої лунає не менш моторошна музика — то музей терору, видовище не для людей зі слабкими нервами. Сім мостів через Дунай з'єднують Буду і Пешт. Один з цих мостів спроектував сам Ейфель. Особливо приємно милуватися цією красою вночі. Мости валять своїм блиском, досконалістю і вишуканістю переходж, закоханих і...самогубців. Так-так, саме завдяки цим спорудам можна не лише покінчити з життям (хоча до цього зазвичай не доходить), а й прославитися, адже в таких випадках преса з'являється миттю, рятівники наготові, нещасного самогубця довго вмовляють не робити нічого поганого, все це дійство транслюється по телебаченню — і наступного дня ти вже «зірка». У середньому такі випадки трапляються раз на місяць. Що ж вдієш — люблять угорці послухати слізливий історії про нещасливе кохання, який жалький на роботі шеф і що щастить у житті самим негідникам. Неподальк Будапешта є маленьке містечко в стилі угорського бароко — Егер. Відоме насамперед завдяки 175 пам'ятникам архітектури, фортеці XIII століття і Долині Красунь. Якщо ви думаєте, що в цій Долині багато симпатичних жінок, то помиляєтеся. Натомість знайдете там численні винні погребі. Після того, як чоловіки продегустують усі сорти вин, вони доходять до такого стану, коли кожна особа жіночої статі видається їм просто неземною красунею...

Сім мостів через Дунай з'єднують Буду і Пешт. Один з цих мостів спроектував сам Ейфель. Особливо приємно милуватися цією красою вночі. Мости валять своїм блиском, досконалістю і вишуканістю переходж, закоханих і...самогубців. Так-так, саме завдяки цим спорудам можна не лише покінчити з життям (хоча до цього зазвичай не доходить), а й прославитися, адже в таких випадках преса з'являється миттю, рятівники наготові, нещасного самогубця довго вмовляють не робити нічого поганого, все це дійство транслюється по телебаченню — і наступного дня ти вже «зірка». У середньому такі випадки трапляються раз на місяць. Що ж вдієш — люблять угорці послухати слізливий історії про нещасливе кохання, який жалький на роботі шеф і що щастить у житті самим негідникам. Неподальк Будапешта є маленьке містечко в стилі угорського бароко — Егер. Відоме насамперед завдяки 175 пам'ятникам архітектури, фортеці XIII століття і Долині Красунь. Якщо ви думаєте, що в цій Долині багато симпатичних жінок, то помиляєтеся. Натомість знайдете там численні винні погребі. Після того, як чоловіки продегустують усі сорти вин, вони доходять до такого стану, коли кожна особа жіночої статі видається їм просто неземною красунею...

Неподальк Будапешта є маленьке містечко в стилі угорського бароко — Егер. Відоме насамперед завдяки 175 пам'ятникам архітектури, фортеці XIII століття і Долині Красунь. Якщо ви думаєте, що в цій Долині багато симпатичних жінок, то помиляєтеся. Натомість знайдете там численні винні погребі. Після того, як чоловіки продегустують усі сорти вин, вони доходять до такого стану, коли кожна особа жіночої статі видається їм просто неземною красунею...

Олена БОЙКО

✓ Спектр

Прощай, літо! Закінчилася курортна пора. Зібрали речі, придбали сувеніри, кинули монету в море... Чи хотілося вертатися додому? Навряд. Як можна проміняти сонце, море, гори та всі принади відпочинку на задусливе асфальтоване місто? Та час підбивати підсумки. Цікаво, хто де був і що бачив. Отже, ваші знайомі (або незнайомі) про свій відпочинок:

Юрій (студент III курсу Інституту менеджменту та бізнесу ім. Єльцина):

«Я ціле літо працював, але знайшов час поїхати до Львова. Обожаю це місто. Така краса! Така велич! Подобається там усе, особливо старий Львів з його вузькими вуличками. Відвідав там музей зброї.

вапарк, де можна було весело та з адреналіном провести час. А ще вразила гора Кішка. Наступного року знову поїду саме туди».

Віталій (студент II курсу Інституту міжнародної економіки та фінансів):

«Я їздив до Санкт-Петербурга. Чудово провів час! Походив

«Ми з друзями їздили до Дніпропетровська. Точніше під Дніпропетровськ. Там є база відпочинку «Мустанг», яка розташована в лісі. Поряд — маленька річечка. Відпочили чудово! Навчилися їздити верхи на конях — у цьому нам допоміг досвідчений інструктор. Вразив інтер'єр бази відпочинку. Наприклад, у моїй кімнаті було ліжко... з пресованого сіна. Такий собі український дизайн. В одного з друзів — дерев'яні меблі, зібрані без жодного цвяха. Навіщо шукати екзотику, коли вона поряд!»

Ольга (студентка III курсу Інституту міжнародної економіки та фінансів):

«Нікуди не їздила. Мені й тут непогано! Навіщо кудись їхати, якщо ми живемо в та-

кому красивому історичному місті, як Київ. Прогулювалася вулицями Подолу, каталася на річковому катері по Дніпру, засмагала на пляжі Труханового острова! А ще навчалася. Навіщо воно мені влітку? Просто була можливість пройти кілька тренінгів зі самовдосконалення, ось я і скористалася. Відпочину взимку!»

**Записала
Наталія
КУЗЬМЕНКО**

«ТИ НА МОРІ? А Я НА ГОВЕРЛІ!»

Інстинктивно відчув себе завойовником! Там дуже цікаво. Усім раджу відвідати».

Антоніна (студентка IV курсу Інституту права ім. князя Володимира Великого):

«Я народилася в Карпатах, тож літо провела там. Батьки, друзі, давні знайомі — все це повернуло у дитинство. Часто приїжджала до Києва, адже маю тут роботу. Однак зручніше почуватися саме у Ворохті. Дуже приємно прокидатися, дивитися у вікно й бачити не вулиці великого міста, а ліс і гори. А ще люблю кататися на гірських лижах, але то вже буде взимку. На зимових канікулах обов'язково поїду додому».

Олександр (студент II курсу Інституту міжнародної економіки та фінансів):

«У липні був у Форосі. Нічого особливого не побачив, адже відпочиваю там з дитинства. Єдине, що викликає радість, це нові знайомства. Знайшов багато нових друзів, з якими нині активно спілкуюся».

Мар'яна (студентка V курсу Інституту права ім. князя Володимира Великого):

«Де була? У Затоці біля Шабо. Кращі спогади — це моє весілля. Саме в Затоці рік тому познайомилася з чудовим хлопцем. Цілий рік ми зустрічалися і от місяць тому побралися! Оразу після весілля вирушили до місця зародження нашого кохання. Самі розумієте, що краще від Затоки для мене тепер немає нічого!»

Юлія (студентка IV курсу Інституту менеджменту та бізнесу ім. Єльцина):

«Найкращі спогади літа мені приніс Сімеїз. Є там таке чарівне місце, як Блакитна затока. Нічого красивішого в житті не бачила! Близьке море, де багато медуз, і гори — чудовий краєвид. Неподальк — ак-

музеями, відвідав славнозвісний вернісаж, подивився картини великих художників. А чого вартий Невський проспект! На кожному кроці — пам'ятники та скульптури. Одна з них — величезна мармурова куля, яка крутиться на воді. Як вона там тримається? Не знаю, тому і цікаво!»

Валентина (студентка V курсу Інституту менеджменту та бізнесу ім. Єльцина):

Фестиваль

Три дні гуло на всі Карпати гуцульське село Шешори: на Франківщині збирав гостей Міжнародний фестиваль етнічної музики та ленд-арту. Такому фестивалю, як у Шешорах може позаздрити будь-яке велике українське місто. Адже туристів на три літні дні туди з'їжджається немало. Цього року прибуло понад п'ять тисяч. До того ж не лише з України, а й з Білорусі, Польщі, Росії, Молдови, Болгарії, Литви, Франції, Чехії, Словаччини, Нідерландів, Австралії, Сполучених Штатів...

Фестиваль у Шешорах — найбільший з усіх українських фестивалів — нагадує європейський. Зважає самі: цілкова демократія (куди хочеш — туди йди, що хочеш — те роби, за бажанням можеш допомагати організаторам), ватаги авангардної молоді (музиканти, художники, хіпі, панки, прихильники раста-культури), наметове містечко, мінімум цивілізації. Змонтована з дерева й накрита поліетиленом сцена стояла на сільському футбольному полі біля річки. Глядачі розмістилися на траві просто неба. Цілкова свобода! Карпатські краєвиди тішать зір урбанізованих гостей. Такий собі шешорський Вудсток. Якщо рай існує, то в ці дні він перемістився в Шешори.

Фестиваль — реклама зеленому туризму і, безсумнівно, неабиякий підрібок для селян. На три дні шешоряни відчули себе кримчанами: здавали житло, готу-

вали й продавали нехитрі страви — на кшталт хот-догів і шашликів із сала, а місцевий ресторан, не маючи сили впоратися з потоком клієнтів, пропонував усім комплексні обіди. Звісно, порівняно з минулим фестивалем ціни в Шешорах помітно підскочили. За проживання в хаті господарі брали вже не 10, а 15 грн з людини за добу, за обід у ресторані доводилося викладати 25 українських одиниць.

І все ж до Шешор тисячі людей з'їхалися за духовною їжею. А такої було чимало, ще й на будь-який смак. Ленд-артові проекти розкинулися понад річкою Пістинькою. Свої композиції художники з України, Нідерландів, Словаччини, Чехії створювали з лози, тканини, мотузок, дзвіночків, стрічок — на воді, на берегах і в повітрі. Торік після дощу в річці піднялася за ніч вода, і все це просто змило потоком. Нині, на щастя, твори мистецтва залишилися цілими.

Організатори намагалися скомпонувати музичні колективи стилістично, однак стиль більшості гуртів не вкладався в якісь наперед визначені рамки. Тому щодня на сцені вирували різнопланові та незрідка протилежні за експресією музиканти. День перший було проголошено новою сценою (колективи, що вперше виступали в Шешорах). Перераховувати всіх — місця не вистачить, тож зупинімося на найпомітніших.

«ХО» — «Художник Оркестра». Назва про-

мовляє сама за себе: музиканти за фахом художники і познайомилися один з одним в Художній академії. «Оркестр Янки Козир» — переможець українського туру «Великої рок-н-рольної битви», учасники відбору до «Євробачення», хоча

Шешори прибули з Києва, де напередодні виступали на етнічному фестивалі Олега Скрипки «Країна мрій». Так само і молдовський «Тригон», гість другого фестивального дня, однієї приїздом до України відвідав два фе-

ли «Макбета», нині — «Річарда IV». Фолк-джазову форму з Нового болгарського університету з 35 осіб до Шешор привіз журналіст Боян. Йому так сподобався минулорічний фестиваль, що на цьогорічному без болгарського колективу не обійшлося. Удруге виступив на

їхня музика вкрай протилежна формату цього пісенного конкурсу — грають експресивний, відвертий етно-кор, вокалістка Янка вражає можливістю свого голосу. «Вій» — дуже відомий київський етно-готико-рокова група. Доки музиканти налаштували інструменти, лірник потішив публіку козацькою казкою. Взагалі ліра, як і кобза, не ансамблевий інструмент, але у «Вію» її звучання цілком вписується в загальний саунд. Кельтські мелодії, під які добре танцюється, продемонстрували французи — група Red Cardell. Вони в

стивали.

Другий день було проголошено етно-джазовим. Більшість колективів у своїй творчості відштовхується саме від цього напрямку. Хоча не зрозуміло, чому хедлайнерами другого дня мали бути неджазові «Гайдамаки». Врешті-решт виступ етно-рокерів перенесли на останній день, хоча цього року вони не ламали мікрофонів, як торік. Натомість гурт «Дахаб-раха» та Центр сучасного мистецтва «Дах» з Києва знов занурювали публіку в містичні українські варіанти на шекспірівську тематику. Торік стави-

шешорській сцені «Оркестр святого Миколая» з Польщі. Цей ансамбль починав з лемківських пісень, а нині в їхньому репертуарі мелодії польських, українських, угорських і румунських Карпат.

Автентичні пісні грав ансамбль традиційної музики «Буття», якому скоро виповниться п'ять років. Основа колективу — родина Бутів та їхні побратими, які поставили за мету відродження гри на автентичних музичних інструментах. Свої інструменти музиканти привозять з експедицій або замовляють у народних майстрів.

Цікаво, що один з керівників колективу Олег Бут — скрипаль-самоучка. За фахом він піаніст і композитор, викладає в Національній музичній академії імені Петра Чайковського. «Якось я зрозумів: якщо не буду піаністом, країна нічого не втратить, а якщо не почну грати на народних інструментах, тоді загине традиція. З того часу я займаюся автентичною музикою», — розповідає музикант.

Беззаперечно, гості фестивалю були в захваті від учасників з Чехії та Польщі. Багато глядачів визнали виступ чеського гурту Czady-Valdy чи не найкращим. А польське регі від команди Habakuk викликало шквал емоцій у прихильників цього ямайського музичного стилю. Загалом кожен гурт отримав свою частку овацій, це треба було просто чути і бачити. Із шостої вечора до третьої ранку — стільки тривали щонаочі концерти — люди не розходилися і без упину танцювали.

Глядачів постійно дівастав хлопцез рожевою дудкою. Під час виступів деяких гуртів він гучно висловлював нею чи то своє незадоволення, чи то навпаки — захоплення. Третього дня та сама дудка з'явилася на сцені під час виступу івано-франківської формации «Перкалаба». Виявилася вона власністю перкалабівського трубача. «Перкалаба» епатувала не лише цим. Якщо торік їхній вокаліст видряпався з-за лаштунків у кожусі й шапці-ушанці, то на нинішньому фестивалі його вивели на сцену під саркастично-трагічну пісню-

ку про «кахельний парм'ятник» у трусах і з янгольськими крильцями. Музикантів у цей час затуляли декорації із зображеннями борців сумо. «Перкалаба» — то неймовірно позитивний синтез карпатських і ямайських мотивів, що спершу видається какафонією, далі вражає віртуозною грою п'яних музикантів, а згодом не помічаєш, як ноги несуть тебе у шалений танець. Не даремно натовп гукав «Перкалаба!» під сценою. Івано-франківського драйву вистачило майже на півтори години божівільного сплеску енергії.

Цього року кожен гість фестивалю сплчував обов'язковий реєстраційний збір у сумі 25 гривень (насправді реєстр проходив за бажанням), за що отримували диск з музикою з торішнього фесту, програмку фесту нинішнього та кольорову мотузочку-фенечку на руку. Отримані кошти перераховуються у фонд розвитку фестивалю та курортної зони Шешори. Проте місцеві жителі подекуди, що між організаторами і сільською владою пробігла чорна кішка. Мовляв, оргкомітет недостатньо грошей передає до сільського бюджету, навіть відмовився купити нову форму для місцевої футбольної команди. Організатори «Шешор» не лякаються: знайдуть інше село, адже охочих прийняти в себе міжнародний фестиваль більше, ніж достатньо.

Мар'яна ЗАКУСИЛО

Шешори—Київ

Корисні поради

ДЕЩО ПРО ЗАКОНИ МОБІЛЬНОГО ТЕЛЕФОНУ

Ти тільки-но купив мобільний телефон і ще не знаєш, що з ним робити? Ти вже майже півроку ходиш з крутим Nokia, але все інше, крім функцій розмови, для тебе — НЛО? Отже, мінімум законів мобільки, які повинен знати середньостатистичний юзер.

Правило перше — не бійся. За тобою не спостерігають ФБРівські копії, і твій мобільний друг — аж ніяк не мрія головно-

го злодюги міста. По-друге, якщо ти багато чув про шкідливий вплив мобільки на здоров'я людини — фільтруй інформацію. І справді, мобільні телефони випромінюють, але міфи про імпотенцію та пухлину мозку — це вже перебільшення. Отже, щоб перестрахуватися, намагайся менше розмовляти по телефону, особливо в машині, бо металеве обмундирування автомобіля відбиває хвилі й ти отримаєш неабияку дозу електромаг-

ніту. А що вже говорити про відволікання уваги від дороги, коли ти за кермом. До речі, унікальній місць поганого зв'язку, бо твій мобільний телефон «напружується», переходячи в режим посиленого прийому, і випромінювання стає потужнішим. Правило друге — мобільні оператори хитрі. Не все те, що змінюється, на краще. Тобто перш ніж змінювати оператора або мобільку, гарненько вивчи ситуацію. Перше, на що тебе можуть «кинути» — прив'язка телефону до конкретного оператора. Купив ти новенький апарат з прив'язкою до

одного оператора, а незабаром переконався, що інший набагато вигідніший за твій. Просто вийняти і поміняти sim-card тобі не вдасться. А хто не поведеться на такий «клінічний» випадок — адже ціну мобільного телефону занижено. Як перевірити цю фішку? Дуже просто: заглядаєш під акумулятор свого мобільного друга і порівнюєш цей IMEI-код з кодом, що з'являється на екрані телефону при введенні комбінації *#06#. Якщо ти все ж таки «потрапив» до цієї пастки, народні умільці радіюють за плату позбавлять тебе від прихильності злого оператора і зроблять новеньку прошивку. Хоча можна і самому в нетрях інтернету наштовхнутися на схеми кабелів і оновлені версії прошивань. Найчастіше «карти розкривають» самі виробники мобільних телефонів.

Як відомо, дармовий сир буває лише в мишоловці. Тому забудь про кредитні плани, які пропонують рівні безліч операторів мобільного зв'язку. По-перше, побавити такою розкішшю можуть себе тільки корпоративні абоненти, але це, дякувати Богові, тобі на руку. Суть кредитних планів у наступному: спочатку говориш — потім платиш. Приміром, ти можеш спокійно говорити, казки розповідати, час тягти, а гроші оператор зніме тільки за кілька годин, а то й через добу-дві. Отже, спокуса справді велика, але краще не гратися з вогнем: за перевищення овердрафту (максимально вшідьма сума на твоєму рахунку) ловлять, карають і навіть... за грати саджають.

Ніщо не вічне. Твоя мобілька — не виняток. Що робити, якщо твій телефон забруднився? У жодному

разі не мий його водою, якщо це, звісно, не наворочена мобілька з водонепроникною функцією. Спирт, бензин і солярка, крім неприємного запаху, можуть «зжерти» ніжні клавіші телефону. Тоді йому допоможе тільки капітальний ремонт зі значними фінансовими витратами свого хазяїна. Зі знімною панелькою телефону проблем не виникне — вона знімається й опускається в мильну воду на якийсь час. Потім гарненько просуши деталі перед тим, як зібрати апарат. Якщо панель не знімається — виключи телефон і за допомогою вати і м'якого засобу акуратно протри забруднені місця. Якщо ваш телефон дуже брудний — рекомендуємо купити спеціальні серветки для мобільки (\$2—10 за пачку). Щоправда, якщо така процедура обтяжує, можна звернутися в спеціальну майстерню для чищення мобільних телефонів, коштіватиме це в межах — \$7—15.

Середній користувач мобільного телефону також може зіштовхнутися зі софтверними проблемами — наприклад, апарат не приймає дзвінків. У цьому разі до-

поможе тільки розбирання. Спеціальною викруткою розкрути мобільку й акуратно медичним спиртом за допомогою вушних паличок протри всі схеми. Тепер твій друг безглуздо слугуватиме своєму хазяїнові.

І насамкінець — про міфи. Останнім часом говорять про появу мобільних вірусів. Припустимо, на екрані з'являється нахабна пичка, говорить усякі гідоти і нагадує, що ти незабаром зведеш кінці з кінцями. Або твій телефон атакує sms-штурм і виводить його з ладу назавжди. Усе це незбутні мрії маньяків-вірусників або гра в «зіпсований телефон». Ну, а якщо ти хочеш випробувати своїх друзів на міцність — вишли на одну зі старих моделей Siemens sms-текст — %English. Кілька разів повтори процедуру — і народ повірить в існування мобільних вірусів. Так, ледве не забув — привести телефон до тями можна таким чином: вийняти і знову поставити акумулятор. Ту саму операцію можна повторити і з sim-карткою.

Олександр СУПРУНЕЦЬ

Враження

Літак повільно спускався над нічним Нью-Йорком. Краса цього міста, побачена і осмислена вперше, давала простір давнім мріям. Однак мріяти довелося недовго... Що таке «життя по-американськи», я зрозумів досить швидко, бо літо для мене минуло не деінде, а в американському таборі (кемпі). Безправ'я, щоденна тяжка праця по 12–13 годин на добу — як виявилось, саме це можуть запропонувати такі відомі міжнародні програми студентського обміну, як Camp America чи CCUSA. Спокуслива пропозиція, чи не так?

Як робляться гроші?

Уявіть таке оголошення: «Шукаємо молодих, творчих, сповнених ентузіазму та життєвої енергії людей, які... за копійки згодні б «побатрачати» дев'ять тижнів. Проживання у стилі «суперекстрим» — у паперових сарайчиках у лісі разом з американськими ведмедями. Харчування — фастфудівська «смакота». Усім охочим приготувати «штуку» баксів і бути готовим до «найкращого літа у своєму житті».

Отож бо — якби ж то знав, де впадеш, то й соломки підмостив би. Це прислів'я спадає на думку занадто пізно — коли вже всі клопоти позаду, візу отримано, необхідні внески зроблено, коли ти в таборі вже тиждень-другий сидиш і думаєш (на що майже не буває часу): і якого дідька потягло мене в цю Америку?! А може, зателефонувати до організації, яка цим літом тебе так «ощасливила»? До речі, оті фірмочки з працевлаштування за кордоном перед поїздом до США завжди попереджають: не думайте навіть і дзвонити до нас — ми тут нічого не вирішимо, то все Camp America...

Що ж то за така Camp America?

1969 року Американський інститут іноземних досліджень (American Institute for Foreign Studies) об'єднав американські табори в одну систему — організацію Camp America. Невдовзі на її базі виникло безліч аналогічних об'єднань: CCUSA, Camp USA та ін., бо, як з'ясувалося, неприбутковий статус організації з часом став приносити... чималі грошенята. Тепер лише одна Camp America збирає під своїм крилом близько 8000 кадрів з усього світу.

Основне завдання таких організацій — культурний обмін. Що це означає? Ну, приміром, з'їжджаються в один табір представники п'яти-десяти країн світу і кажуть одне одному: «Давайте, друзі, культурно обміняємось!» Основна приманка для студентів — ефективний спосіб поліпшити рівень англійської мови. Однак студентам пострадянських республік поліпшити мовний рівень не вдається, оскільки працюють вони разом — або на кухні, або прибиральниками. Другий спосіб «культурного обміну» — стати

нянькою американським дітям. Однак і тут не все так просто — англійською маєш володіти бездоганно, мати досвід роботи з дітьми, бажано бути студентом якогось педагогічного ВНЗ. Хоча найбільше важить фінансовий бік, тим паче для нас, людей небагатих: кампауери (працівники кухні та прибиральники) отримують \$1100, тоді як каунселери (вожаті) — лише \$900.

Систему Camp America побудовано досить розумно. Кожен, хто воліє провести літо в американському кемпі, платить приблизно 1000 доларів за пакет послуг — страхівка, комісія, витрати на відкриття візи та ін. Camp America бере на себе транспортні витрати. Однак детально ознайомившись з правилами гри Camp America, відчуваєш себе приниженим: за дев'ять тижнів працевдаєць виплачує тобі \$900 — 1100 і близько \$2000 — Camp America. Такі правила поширюються на всіх студентів: британських, австралійських, німецьких...

Американські враження студента МАУП

Олександріві нарешті вдалася американська посмішка

Після роботи було не до розваг

«Ми не бидло, ми не козли...»

Poor ukrainians (бідні українці). Такими словами зустрів нас в аеропорту працівник Camp. Не хотілося мати першого ж дня свого перебування в чужій країні проблем з поліцією, тож довелося приборкати в собі бажання гідно відповісти. Рівно через 48 годин у кемпі в зрозумів, що вороття немає, і мої дев'ять тижнів сподіваного відпочинку перетворилися на дев'ять тижнів підневільної роботи в єврейському таборі.

Усі табори розмі-

щено в лісі, де часто можна натрапити на гризунів, лисиць, гадюк, ведмедів. Тут навіть інструктаж спеціальний проводять на тему «Як втекти від ведмеда?» Цікаво, а якщо не втечеш?

Потрапити у гарний табір, де тебе вважали б за людину, а не за австралійського аборигена, неможливо, бо всі табори поділено на погані, дуже погані і єврейські... Останніх налічується більш як 50 відсотків. Літній табір для американців — це рай. Вони ладні відмовитися на кілька тижнів від цивілізації. Вони в захваті від брудного одягу, гризунів, які но- чами заходять у гості до паперових буди-

Чергова зміна в їдальні: декому це нагадувало армію

Знаки на дорогах бувають смертельними

ночків і нещадно гризуть одяг. Їм страшенно подобається збирати папірці від морожива, зам'ятати й мити підлоги. Однак таке задоволення не для

середньостатистичної американської сім'ї. Переважно в таборах відпочивають діти мільйонерів. Та й оплата тут немала — \$4500 за чотири тижні. Крім того, дітями окремо сплячують за всілякі подорожі та поїздки. А найбажаніший у них день — parents day, коли побачити своє чадо приїжджають не просто мама з татом, а й дід з бабцею, тітка з дядьком... і платять вони за це задоволення \$400.

Територія кемпу зазвичай велетенська. Тут може бути і басейн, і озеро для віндсерфінгу, водняних лиж і всіляких розваг, театр, медичний центр, гімнастичний зал, поле для футболу, баскетболу, волейболу, бейсболу, гольфу і, звісно, їдальня, де дітями проводять більшу частину свого часу. Це правда — їдять вони дуже багато. Хоча одночасно потерпають за свою вагу, п'ють надто багато дієтичної Pepsi, вважаючи, що вона їх врятує. Дітям тут є де згаяти час. А ось обслузі більшість спортивних розваг заборонено.

Робочий день починається зазвичай о 6:45–7:00. Ніхто не має права спізнюватися, а якщо хтось таки «влетів» — йому винесуть сувору догану, та й перерви можуть позбавити. Якось у нашому таборі головний менеджер кухні спеціально перевів годинник на десять хвилин вперед, не попередивши персонал про «зміну графіка». Усі запізнилися, тож отримали догану.

Зазвичай працівники кухні миють посуд, прибирають їдальню та допомагають кухарям з приготуванням їжі. Однак ніхто тут посправжньому не готує. Американцям важко приготувати найпримітивніше — яєчню. Тому ми називали їх «професіоналами з розігрівання». Якщо ти закінчив свою роботу, неодмінно треба допомогти іншому. Однак виглядати зайнятим — найцікавіша тема. Приміром, по кілька разів перемивати чистий посуд, мити вікна через кожні 2–3 дні або ж постійно ходити з ганчіркою, якою у разі наближення директора можна протирати якусь поверхню. Головне, щоб шеф бачив, що ти працюєш.

Підсобним працівникам і прибиральникам трішки важче. Їхні обов'язки — мити туалети, підстригати газони, вивозити сміття, лагодити всілякі дрібниці. Перерви вистачає лише для того, щоб прийняти душ і перевірити електронну пошту (дякувати Богові — хоч щось з цивілізації тут є).

У таборах дуже поширена національна дискримінація. У деяких не дозволяють розмовляти рідною мовою — мовляв, сюди й приїхали, аби вивчати англійську. Дискримінація тут не лише з боку американських працевдаєць, а й міжнародного персоналу. Так, в

одному з кемпів після серії терактів у Лондоні посилювалася не-навість до росіян. Англійці були впевнені, що саме росіяни підірвали лондонське метро... через... Олімпійські ігри. Мовляв, у довготривалій конкурентній боротьбі за столицю Олімпійських ігор-2008 переміг Лондон, а Москва заздрила-заздрала та й вирішила замінювати лондонський андеграунд. Нісенітниця, як на мене. Крім того, англійці всіляко ображали росіян, навіть влаштували масовий акт перефарбування прапора РФ у чорний колір...

«Розбір польотів»

Кажуть, негативний досвід — також досвід. Перед тим, як написати цю статтю, я відвідав десятки форумів Camp America та CCUSA і пересвідчився, що літо в американському кемпі — це далеко не рай. Переважна більшість учасників цих програм відчуває тиск, приниження, дискримінацію в таборах. Про найкраще літо у своєму житті, про відпочинок під американським сонцем, про спілкування з новими національними друзями — забудьте!! Такі щасливі обличчя, як на буклетах продукції Camp America, тут не побачиш. Від тебе просто вимагають усмішок (нічого, що вони нещирі, американці до цього звикли), постійно бути у настрої, а те, що в тебе на душі, нікого не цікавить. Хоча більшість з них і справді вірять, що кожному з нас невимовно пощастило — ми в Америці! Яке щастя з'їсти гамбургер! Для мене велика честь підмести підлогу саме для тебе! Сьогодні в мене свято — ввечері дивитимуся американський фільм, адже у нас там — в Україні, Казахстані, Литві, Білорусі... — немає телевізорів!

Насправді кожен, хто приїхав до табору, з нетерпінням чекає останнього дня в американському кемпі, щоб повернутися додому або ж побачити справжню Америку — помандрувати за власним маршрутом. І зовсім несуттєво, що цілих два місяця ти змарнував свій час, гроші (затрати на програму дорівнюють заробіткам у кемпі), нерви, сили, головне — діждатися, коли ти, як вільна людина, з ледь помітним сарказмом, властивим американцям, на прощання побажаєш своєму директорові довгих і щасливих днів!

P.S. Уявляєте, у них навіть щасливе небо вище за наше. Бачте, в нас сьоме, а в них — дев'яте, тому кожен з нас має бути на дев'ятому небі від щастя. Спустіться на землю, шановні! Не витайте у хмарах...

Олександр СУПРУНЕЦЬ

Київ—Хінсдейл (США)

Погляд

ХТО ХОЧЕ ЗНИЩИТИ НЕДЕРЖАВНІ НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ В УКРАЇНІ?

Нині в Україні діє 202 вищих навчальних закладів недержавної форми власності, в яких навчається близько 270 тис. студентів, тобто п'ята частина всіх ВНЗ і десята частина студентського контингенту країни.

Усі роки незалежності різні посадовці і державні інституції тим чи іншим шляхом намагалися обмежити їхній вплив у суспільстві, «урізати» права і посилювати відповідальність.

Характерним прикладом чергового наїзду на вищі навчальні заклади недержавних форм власності в Україні в останні два роки стало намагання Міністерства освіти і науки привести до єдиної можливої форми «Приватний вищий навчальний заклад». Тим, хто не бажає цього робити, відмовляють в погодженні статутів, видачі ліцензій і сертифікатів про акредитацію. Про це, зокрема, йдеться в рішенні Державної акредитаційної комісії України від 21.06.2005 р. № 56, яка рекомендувала Міністерству освіти і науки України здійснювати оформлення та переоформлення ліцензій та сертифікатів навчальним закладам після приведення їх найменувань у відповідність до вимог чинного законодавства.

На що ж посиляється МОН у своїх вимогах? На Закон України «Про вищу освіту», який встановив три форми власності для вищих навчальних закладів (які фахівці МОН чомусь називають організаційно-правовими формами) — державна, комунальна і приватна, а також на Державний класифікатор України «Класифікація організаційно-правових форм господарювання», затверджений наказом Держспоживстандарту України від 28 травня 2004 року № 97, яким начебто встановлено організаційно-правові форми для державних, комунальних і приватних підприємств, установ і організацій.

Аналіз чинного законодавства свідчить, що позиція ДАК і МОН України щодо зміни найменувань ВНЗ недержавних форм власності є безпідставною і незаконною.

Відповідно до п.7 ст. 18 Закону України «Про освіту» від 23 травня

1991 року № 1060-XII, навчальний заклад повинен мати власну назву, в якій обов'язково вказується його тип (дитячий садок, школа, гімназія, ліцей, колегіум, коледж, інститут, консерваторія, академія, університет чи інше) та організаційно-правова форма.

Згідно зі ст. 90 Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року № 435-IV (далі за текстом — ЦКУ), юридична особа повинна мати своє найменування, яке містить інформацію про її організаційно-правову форму та характер діяльності.

З 1 липня 2004 року процедуру створення та реєстрації юридичних осіб визначає відповідний Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» від 15 травня 2003 року № 755-IV.

Згідно зі ст. 3, дія цього Закону поширюється на державну реєстрацію всіх юридичних осіб незалежно від організаційно-правової форми, форми власності та підпорядкування, а також фізичних осіб-підприємців. Законом можуть бути встановлені особливості державної реєстрації об'єднань громадян (зокрема професійних спілок), б л а г о д і й н и х організацій, партій, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, банки, торговельно-промислові палати, фінансових установ (зокрема кредитних спілок), біржі, інші установи та організації, для яких законом встановлено особливості державної реєстрації, набувають статусу юридичної особи лише з моменту їх державної реєстрації у порядку, встановленому цим Законом.

Відповідно до ч. 1 ст. 23 цього Закону, юридична особа повинна мати своє найменування, яке містить інформацію про її організаційно-правову форму та назву.

У п. 3.4.6 Державного класифікатора України «Класифікація організаційно-пра-

вових форм господарювання» ДК 002:2004 наводиться таке визначення: «Приватна організація (установа, заклад) утворюється на основі приватної власності одного або кількох громадян, іноземців, осіб без громадянства або суб'єкта господарювання — юридичної особи». Це визначення суперечить ст. 83 ЦКУ, яка визначає види організаційно-правових форм юридичних осіб: вони можуть створюватися у формі товариств, установ та інших формах, встановлених законом.

Товариство — це організація, створена шляхом об'єднання осіб (учасників), які мають право участі у цьому товаристві (п. 1 ст. 83 ЦКУ).

Установа — це організація, створена однією або кількома особами (засновниками), які не беруть участі в управлінні нею, шляхом об'єднання (виділення) їхнього майна для досягнення мети, визначеної засновниками, за рахунок цього майна.

Завважимо, що жодним законом не передбачено такої організаційно-правової форми як приватний вищий навчальний заклад і жодним законом не визначено, що вищі навчальні заклади можуть бути створені і функціонувати тільки у формі установ.

У разі, якщо засновники вищого навчального закладу не хочуть втратити контроль над юридичною особою, яку створюють, а з визначення установи випливає саме втрата зв'язку між засновниками та управлінням установою, вони мають законне право заснувати саме господарське товариство. Примушувати перереєструвати вже створені вищі навчальні заклади у юридичні особи інших організаційно-правових форм ані Міністерство освіти і науки України, ані інший державний орган не мають права.

Позиція МОН є непередуманою з погляду наслідків перетворення товариств (у формі ТОВ, ЗАТ створено більшість ВНЗ недержавних форм власності) в установи, якими і фактично, і юридично стають ВНЗ, яким надано найменування «Приватний вищий навчальний заклад».

Органи державної реєстрації видають таким ВНЗ свідоцтва, де в графі «організацій-

но-правова форма» записано: «установа (організація)».

Нині ані законами, ані підзаконними актами не встановлено чіткої й однозначно права й обов'язки установ, їхні відносини із засновниками і державою. Ті норми, які існують у чинному законодавстві, є недостатніми для всебічного регулювання їх правового становища. Вимоги ДАК і МОН ще більше заплутують правові відносини діючих ВНЗ недержавної форми власності із засновниками, з державними органами, зокрема податковими, у разі переведення їх у розряд установ (організацій).

Юридично всі нинішні засновники (а вони ж і керівники) ВНЗ недержавних форм власності не мають права брати участь в управлінні приватними вищими навчальними закладами, які реально набувають статусу установ (організацій), якщо керуватися незаконними вимогами ДАК, МОН і Держспоживстандарту України. Роз'яснення МОН про те, що «норми Закону України» «Про господарські товариства» щодо порядку створення та принципів діяльності (зокрема майнові відносини між засновниками) можуть застосовуватися засновниками, якщо вони вибрали таку форму для взаємовідносин, не витримують жодної критики. По-перше, саме міністерство викреслює із статутів словосполучення «господарське товариство», «акціонерне товариство», Закон «Про господарські товариства»; по-друге, фахівці МОН або не розібралися в чинному законодавстві, або свідомо поширюють м'яко кажучи, неправдиву інформацію.

До честі керівників ВНЗ недержавних форм власності нині тільки одиниці піддалися тиску МОН, але більшість чинить свідомий і законний спротив намаганням чиновників фактично зробити їх безправними. Чого тільки варті положення ст. 103 Цивільного кодексу України про зміну мети та структури управління установою: «Якщо здійснення мети установи стало неможливим або воно загрожує суспільним інтересам, то відповідний орган, який здійснює державну реєстрацію, може звернутися до суду із

заявою про визначення іншої мети установи...»; «суд може змінити структуру управління установи, якщо це необхідно внаслідок зміни мети установи або з інших поважних причин». Судова практика України років незалежності перенасичена суперечливими рішеннями й ухвалами, які часто виходять не тільки за межі законів, а й далеко за межі здорового глузду.

З усього цього видно, що той, кому муляють ВНЗ недержавних форм власності (не називатимемо посад і прізвищ — вони є і у Верховній Раді, і в урядових кабінетах, і серед керівництва державних ВНЗ, і в самому МОН), тривалий час і, як їм здається, «плідно» працював над позбавленням їх власності, конституційних прав і повноважень, хоча, згідно з Конституцією, в Україні всі форми власності є рівноправними. Ст. 13 Конституції України проголошує: «Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, соціальної спрямованість економіки. Усі суб'єкти права власності рівні перед законом». Це є також грубим порушенням ст. 41 Конституції України, згідно з якою право приватної власності є непорушним.

Один із високосадовців МОН у приватній розмові зазначив, що головне завдання у питанні з недержавними ВНЗ полягає в перетворенні їх у неприбуткові організації. Безумовно, звільнення від оподаткування приватних ВНЗ, що передбачено ст. 61 «Закону про освіту», державними органами не виконуються. І це є дуже важливою проблемою. Однак вирішувати її треба в рамках законодавства, хоча воно і є багатим в чому недосконалим.

Дивує, що МОН — таке наполегливе у питанні зміни назв недержавних ВНЗ, ігнорує вимоги «Закону про вищу освіту», на який посилається, щодо державних ВНЗ.

Нині жоден державний ВНЗ не виключив до свого найменування слова «вищий навчальний заклад», як того вимагає МОН від недержавних ВНЗ. Така сама ситуація і з загальноосвітніми навчальними закладами. Згідно з «Законом про загальну середню освіту»,

загальноосвітній навчальний заклад є юридичною особою. Тепер усі недержавні загальноосвітні навчальні заклади реєструються виключно як юридичні особи. А жоден з державних (комунальних) загальноосвітніх навчальних закладів (I–III ступенів) так і не набув у повному обсязі ознак юридичної особи. Що ж це за однобісність така?

У підсумку зазначимо:

1) Вимоги ДАК і МОН України щодо зміни найменувань ВНЗ недержавних форм власності є незаконними;

2) У разі відмови погодити статут та видати ліцензії і сертифікати про акредитацію з причини назви ВНЗ відповідний заклад має повне право звернутися до суду з позовом щодо оскарження дій ДАК і МОН з відшкодуванням завданої матеріальної і моральної шкоди.

Є дуже простий і недорогий вихід із ситуації, що склалася. Треба припинити незаконні намагання позбавити недержавні ВНЗ їхнього нинішнього статусу і провести консультації із залученням представників МОН, Держспоживстандарту, Міністерства юстиції України, Комітету ВР з питань освіти і науки, Держкомпідприємництва, Асоціації недержавних закладів освіти, Конфедерації вищих недержавних закладів освіти, керівників недержавних ВНЗ, юристів-науковців. На підставі консультацій, за необхідності, розробити відповідні законодавчі й підзаконні акти.

Не можна дозволити чиновникам від влади маніпулювати законодавством, ігнорувати права та інтереси організацій, які законно створені і функціонують багато років, грубо порушувати норми Конституції та права тисяч людей.

Недержавні вищі навчальні заклади, як і інші недержавні організації і підприємства, є елементами громадянського суспільства, структури якого повинні постійно розширюватися, а їх роль у житті країни посилюватися. Це ознака демократії, це рівень розвитку суспільства, яке знаходить своє історичне підтвердження на прикладі світових демократій.

**Кандидат юридичних наук
В.Г.КОРОТКІН**

**Кандидат педагогічних наук, доцент
В.І.ЯРОВОЙ**

**Адвокат
І.В.ОМЕЛЯН**

Оборудки

ЯК «ЗБИВАЛИ» КАПІТАЛ

Суркіс і Бродський допомагали Киселю відмивати гроші гангстерів?

Від редакції. Цей матеріал з'явився в українському інтернет-виданні п'ять років тому. Однак, оскільки особи, про яких у ньому йдеться, і досі в українській політиці на плаву, ці факти можуть зацікавити не лише читачів, а й, хочеться сподіватися, не залишаться поза увагою правоохоронних органів.

«Григорій Суркіс і Михайло Бродський, солідні депутати, які претендують на роль рятівників вітчизняного футболу й економіки, виявилися бізнес-партнерами відомого київського кримінального авторитета Володимира Киселя. Компромет на президентна Федерації футболу і голови парламентського Комітету з промислової політики злили старим перевірним способом. Російське інтернет-видання «Агентство федеральних розслідувань» (FLB) розмістило величезний матеріал «Дід української мафії», присвячений одному з найвідоміших київських бандитів Володимиру Киселю.

Зі статті випливає, що «економічною базою» кримінального авторитета були фірми «Денді» і «Томпо». «Іх очолювали його найбільші друзі й порадики, які мали свою частку разом з Киселем, — Михайло Бродський і Олег Месель-Веселяк». Через ці структури відмивали брудні гроші. Основними напрямками цього стали операції на валютній біржі й торгівля нафтою. Механізм відмивання грошей через біржу був досить хитрий і свідчив, що Дід (прізвисько Володимира Киселя) вийшов на якісно новий рівень. Першим етапом легалізації було введення «брудної» готівки в безготівку. Зазвичай це робилося через казино, яке контролював Кисіль. Також гроші йшли іншим шляхом: під липові договори готівка перераховувалася на фірми, в яких працювали гарні знайомі Киселя. Дружні взаємини складалися дуже просто: Кисіль або брав з цих фірм мінімальну данину, або зовсім звільняв їх від сплати відступного. Комерсанти могли лише здогадуватися про походження цих грошей. Потім кошти накопичувалися на рахунках п'яти-шести київських фірм — таких, як «Денді», «Маріам», «Томпо». На основі знову ж таки липових договорів. Туди ж спрямовувалися й кошти, пропущені через казино. Потім фірми-накопичувачі робили заявки на купівлю валюти в підконтрольні їм банки: «Інко», «Градобанк», «Відродження», «Українська фінансова група». Рух коштів на цьому етапі відслідковував господар компанії «Динамо-Атлантик» Григорій Суркіс, — йдеться в матеріалі FLB. «За встановленням в Україні порядком на біржі реалізовувалася половина всієї валютної виручки українських підприємств. Торги проводилися раз на тиждень. Кількість валюти, що виставлялася, контролював Національний Банк України. Частина валюти на торгах притримувалася, щоб її могли придбати зазначені банки. Ціна для них була вищою на 0,1–0,3 % порівняно з цінами для інших банків. Ця різниця, що являла собою досить значні суми, осідала в Суркіса, який ділився наваром з чиновниками Нацбанку. Саме від них залежало надходження валюти на торги і її продаж. Основна маса валюти поверталася до замовників — лідерів злочинних угруповань. Після цього гроші знову перевозили в готівку, або інвестували в торгівлю енергоносіями, спрямовували на закупівлю товарів для комерційних структур, які контактували з Киселем, а також його поплічниками — Савлоховим і Авдишевим. За рахунок цих коштів збільшували пайові внески засновників різних комерційних структур, контроль над якими намагалися захопити злочинні угруповання».

Матеріал підписано постійним автором FLB Олегом Єльцовим, якому, за його словами, після публікації матеріалу про Олександра Волкова погрозували невідомі. У тій статті ім'я українського олігарха Єльцов пов'язувало з Киселем. В інтерв'ю «Українській правді» Олег Єльцов сказав, що статтю написано давно, «проте нині вона дуже актуальна».

Зважаючи на те, що раніше на адресу Єльцова сипалися погрози, публікація чергового матеріалу про кримінального авторитета була досить ризиковим кроком. Він відкинув припущення, що був єдиним автором згаданого вище матеріалу про Волкова. А також заважив на відсутності доказів того, що погрози надходили з оточення Киселя. Наразі Єльцов відмовився відповідати на запитання, чи достатньо в нього доказів на факти, викладені в статті, оскільки «формулювання запитання є некоректним».

За матеріалами «Української правди»

Багато хто з нас, слов'ян, читав вторинні (критичні) публікації про норми життя та співжиття євреїв і чи то дивувався, чи обурювався, чи підозрював авторів у недостовірності викладу. Такі відчуття врівноважуються, коли знайомишся з джерелами на кшталт «Кицур Шулхан Арух».

Знаєте, яке найперше почуття виникло в мене при ознайомленні із зібранням «законів» для щоденного життя єврейського народу? Це було почуття жалості до пересічного зашореного єврея, особливо до єврейки, зашореної ще більше. Сотні різних побутових норм, шістьсот тринадцять заповідей Тори та ін., поряд із неусипним наглядом єврейських провідників до життям-буттям своїх підлеглих... Усе це (на мій погляд) створює слухняному та чесному єврею таке нестерпне існування, що він ладен, не замислюючись, йти за своїми наставниками до «світлого майбутнього» або ж, хитруючи, використовувати своїх співплеєрників (і ще більше нас, так званих гоїв) у своїх особистих інтересах, ігноруючи набридлі «закони».

Якраз жорстка регламентованість співжиття євреїв (яка, безумовно, сприяє неперевершеній згуртованості цих людей) дає можливість опинитися зверху, над ними, спритникам на кшталт В.Рабиновича...

Знайомство з єврейськими першоджерелами важливе для мене (і я певен, що й для інших громадян), аби зрозуміти глибини, спонукальні наміри єврейських провідників, оскільки якраз ця нація стала визначальною у процесах глобалізації, від яких залежить майбутнє. Зокрема це важливо для України і Росії, де керівні кадри у владі та економіці насичені, як і колись у СРСР, євреями та напівєвреями.

Виявляється, і для єврейських керівників проблема вивчення єврейських норм співжиття актуальна, бо хоч і багато пересічних євреїв вийшло з Росії і України, однак ще й залишилося чимало. Тому для них, і особливо для тих, хто приховує єврейське походження, але не цурається своїх, а також для того, щоб «проставити іногородців», «Конгресс Єврейських Релігійно-етнічних Організацій і Об'єднань в Росії» випустив великим накладом підручник «Кицур Шулхан Арух». Звісно, ця книжка розповсюджується і в Україні. Провідником у єврейському житті назвав її в передмові головний равин Росії Адольф Шаевич. Голова ж виконавчого комітету КЕРООР З.Коган характеризує цю книжку, що з'явилася триста років тому, як енциклопедичну, тобто таку, що всебічно охоплює всі сторони життя, закони якого євреї зобов'язані виконувати.

Суттєвими є дві обставини. По-перше, редакційна рада КЕРООР визнала за необхідне в перекладі підручника на російську мову викинути з нього «деякі закони», які були б сприйняті населенням Росії як «неспровоковані образи»!.. Показово самовизнання!.. По-друге, читачі, які захочуть знати книжку в «ідеально повному обсязі», запрошуються до ешив (спеціальних шкіл), де викладають по-

вний курс єврейської вишості над неєвреями (гоями)...

Такого нахабства (а воно ж практикується нині і в Україні) єврейських громадських організацій раніше не доводилося спостерігати!

Мовляв, ми не все об'єднали про вас, гоїв, надрукували, то ж приходьте до наших шкіл, аби там ми, євреї, над вами погнушались сповна...

Оскільки цей шедевральний підручник «Кицур Шулхан Арух» — 747 сторінок — випущено російською, то в подальшому, використовуючи деякі його положення, я не бруднитиму перекладом українську мову, послугуватимуся теж російською.

Ета книга состоит из 221 глав — законов (это 628 страниц) с дополнениями и приложениями (это еще свыше 100 страниц). В каждой тематической главе (предписывающей, как пробуждаться, мыть руки, резать хлеб, уединяться с женщинами, не слишком скорбеть о мертвом, как хранить вещи и т. п.) указания даются с такими подробностями (в правой или левой руке держать тот или предмет и пр.) и с такими высказываниями при этом, что шаманы или ведьмы вольными художниками покажутся... Всё это веками отработывалось ради выработки автоматизма в подчинении евреев участковому ребе, ради выработки своеобразной психики еврейского субъекта, которому не разрешается многое во внутренней жизни еврейской общины (в прежние времена замкнутой вплоть до гетто) и даются многие свободы в общении с инородцами, если это сулит выгоду. Поражает, естественно, пренебрежительное, кастовое отношение (даже в мелочах) к неевреям. В «Указателе» рассматриваемой книги на стр. 705 даже выделен специальный подраздел «нееврей»; это помимо того, что указания в отношении «неевреев» разбросаны и по другим страницам.

Приведу примеры таких «указаний» и законов, например:

В главе 38 «Законы гойского хлеба, гойского варева и гойского молока» говорится: «Запретили мудрецы есть хлеб, испеченный неевреями... Если еврей подбросил в печь даже только одно полено, пока в ней выпекается хлеб, то хлеб разрешен и не называется «гойским хлебом». (Такова цена еврейской принципиальности во всем (!) и фарисейство безмерно). Например, «хлеб, корочка которого смазана яйцом, запрещен из-за этого яйца, поскольку оно является гойским варевом... Еврейский хлеб, испеченный неевреем, хуже простого гойского хлеба и запрещен как гойское вариво, если еврей не сделал печь кошерной, подбросив туда дров... Еда, если её сварил или пожарил нееврей, даже в посуде еврея и в доме еврея, запрещена как гойское вариво... К фруктам, которые не созрели на дереве, полностью относится запрет гойского варева. Из молока, которое надоил нееврей, за которым при этом не наблюдал еврей, нельзя даже сделать сыр... Нееврейский сыр запрещен. Отношение к нееврейскому сливочному маслу зависит от местного обычая... Приехавшему из места, где едят масло, в место, где его не едят, запрещено его есть».

«Надо следить, чтобы еврей и нееврей не жарили и не варили, ставя свою посуду рядом, если их кастрюли или сковородки открыты» (это из главы 46), и там же:

Думка з приводу

ЧОМУ СКАЖЕНІЮТЬ ЄВРЕЙСЬКІ ЗВЕРХНИКИ ТА ЇХНІ ПРИХВОСНІ?

«Следует остерегаться оставлять в доме у нееврея посуду, если можно опасаться, что тот воспользуется ею».

«Когда в давильне давят виноград, то прикосновение нееврея к соку делает его запрещённым для питья, даже если нееврей коснулся только косточек или кожицы... И запрещено использовать нееврея для работы в давильне, даже если снабжен поршнем (то есть нееврей давит на поршень, а не нееврей посредственно на винограде)». Это из главы 47 и там же далее: «Если нееврей коснулся вина не рукой, а каким-либо предметом, а также, если прикосновение произошло по приказанию нееврея — следует спросить раввина, как следует поступить». И подобных «законов» относительно неевреев и вина (как и других продуктов) — десятки!..

Это не мелочи и не глупости престарелых предводителей евреев, поскольку направлены (в результате ныне специально расташированной книги «Кицур Шулхан Арух») против русских и представителей других наций (презрительно называемых евреями гойскими), против достоинства людей, подающих руку дружбы этим очумевшим «избранныкам божьим».

Но данные примеры из рассматриваемого «энциклопедического», «фундаментального» еврейского источника — это лишь, как говорят, цветочки. Самое гнусное — впереди, и к нему приступим.

Глава 165, параграф 8. «По закону, еврейскому ребе́ну разрешается сосать молоко кормилицы — нееврейки. Но тем не менее, если можно найти кормилицу еврейку, не следует позволять ребёнку пить молоко нееврейки... Разрешение на кормилицу нееврейку действует только в случае, если ребёнок не остаётся с ней на ночь». А в параграфе 16 этой же главы говорится: «Не посылают еврейского ребёнка к нееврею обучаться чтению или ремеслу!..»

В свою очередь в параграфе 20 в главе 167 сказано: «Запрещено обучать идолопоклонника ремеслу». А ведь христиане как раз и считаются раввинами идолопоклонниками, поскольку, мол, «они поклоняются фигуре из двух перекрещенных палок» (т.е. кресту). Это что — еврейские комплименты христианам?!

А перед этим, в параграфе 19, указывается: «Еврейке не следует помогать нееврейке при родах!.. И еврейке не следует выкармливать сына нееврейки даже за плату, кроме как в случае, когда у неё слишком много молока и оно доставляет ей страдания».

Так кто же подрывает (с младенчества!) дружеские отношения в среде наших народов?!.. Кто возводит стену между евреями и неевреями, подобно той стене, что сооружается в Израиле?

Глава 183, параграф 1. «Запрещено вредить имуществу товарища... (имеется ввиду товарища-еврея, а не

нееврея!). О чем идёт речь? Например, Реувен продает нееврею какой-либо товар, и приходит Шимон и говорит нееврею, что этот товар столько не стоит; даже несмотря на то, что это правда, это запрещено, поскольку обмануть нееврея, назначив неправильную цену, разрешается». (Вот такая у них мораль и совесть!!!). «И также если человек делает что-то, из-за чего его товарищ (имеется в виду еврей) потерпит ущерб, даже таким образом, что земной суд не может его осудить — он виновен по законам Небесной справедливости, если не компенсирует товарищу ущерб и не добьётся его прощения». (Этот тезис мог бы быть справедливым для всех, а не только для евреев, а в таком виде — это лишь иллюстрация еврейской избирочности в ущерб остальным гражданам).

И далее в главе 183, параграф 4. «Запрещено предавать еврея в руки нееврея, идет ли речь о жизни еврея или о его имуществе; и не важно, делается ли это посредством какого-либо действия или словами; и запрещено доносить на него или указывать места, где спрятано его имущество. И всякий предатель лишается доли в будущем мире. Однако, если товарищ его предаёт его нееврею, и он не может спастись, если сам, в свою очередь, не продаст его, тогда это разрешено». (Вот так, дорогие сограждане!.. А мы хотим искоренить коррупцию в славянских государствах, народы которых в наибольшей степени ограблены в последние 15 лет прихвостелями из «богоизбранного» народа...).

А в главе 182, в параграфе 1, сказано (со ссылкой на Бога): «Не отнимай у своего ближнего и не грабь». И это относится, мол, как к еврею, так и к нееврею. Но вот чуть дальше, в параграфе 4, уже сказано нечто другое: например, если деньги товарища оказались в руках у человека по желанию товарища, а человек этот не хочет теперь платить товарищу или всё время откладывает выплату; и поскольку в законе говорится «...ближнего твоего», то по отношению к нееврею это разрешено, если при этом не происходит «осквернения Имени Бога». Например, если человек взял в долг у нееврея, а тот умер, он имеет право отказаться платить его сыну, который не знает точно, брал ли этот еврей в долг у его отца. Если же нееврей знает точно, что еврей лжет, — это запрещено делать из-за «осквернения Имени Бога». И даже в том случае, если нееврей не знает точно, лжет ли еврей, тот имеет право только отказать заем или другой долг, который обязан выплатить ему. А вот пример при купле-продаже: «Если нееврей ошибся сам, разрешается воспользоваться его ошибкой, если это не приведёт к «осквернению Имени Бога», то есть нееврею не станет известно о происшествии; и правильно было бы, чтобы в этом случае еврей

сказал нееврею: «Смотри, я полагаюсь на то, что ты посчитал правильно!»

Вот такая «божественная» мораль!!!.. И об этом, не стеснясь, свидетельствуют руководители евреев! А среди славян есть такие, которые все еще не верят в реальность «Протоколов сионских мудрецов»...

Уместным будет здесь упоминание и параграфа 2 главы 181: «Если еврей не может договориться по-хорошему и им приходится идти в еврейский суд, им запрещено судиться перед неевреями и в их судебных инстанциях даже в том случае, если их законы совпадают с еврейскими. Даже если обе стороны согласны судиться в нееврейском суде — все равно это запрещено... Даже если они записали это в договоре — это ничего не значит... И даже если человек не обращается в нееврейский суд, а только пользуется помощью неевреев для того, чтобы заставить противную сторону судиться с ним в еврейском суде, — его подлобало бы растянуть на столбе и побить палками». Вот так!.. А не делается ли похожее в нашей судебной практике?.. (См. мою книгу «Чи буде судний час...?», Киев, 2005).

И для полноты картины о еврейской морали и солидарности в судебных делах, процитирую еще о свидетельстве (параграф 19 из главы 181): «Если еврей может свидетельствовать в пользу нееврея, который судится с евреем в нееврейском суде, то, если по его свидетельству еврей приговорят к большой выплате, чем он платил бы по еврейским законам, запрещено приносить это свидетельство; если же нет, свидетельствовать разрешается».

В результате знакомства со всеми этими еврейскими указаниями и законами поневоле приходишь к выводу, что повязку на глаза Фемиде (как и извращения в наших судебных нормах) обеспечивают представители «избранного» народа.

Начитавшись такой «священной» книги, как «Кицур Шулхан Арух», кое-кто может всерьёз воспринять тезис из её главы 201: «И всякий, кто уничтожит одного еврея, уничтожит весь мир».

Множество других «ценных» указаний разбросано по тексту этой «энциклопедически-фундаментальной» книги. Например, в параграфе 12 главы 29 указывается «любить каждого, кто принадлежит к еврейскому народу, как собственное своё тело... И рассказывать про евреев хорошее и жалеть их деньги»... И «если уж ты будешь одалживать деньги, то одалживай Моему народу, а не неевреям» (это из главы 179).

Вот лишь незадача: как же нам, украинцам, определять, который есть еврей, если в наших паспортах стараниями проеврейских и еврейских главарей ликвидирована графа «национальность»?..

И как евреи могут быть уверены, что они не делают ошибок, идентифицируя

того или иного гражданина, что для них, евреев, как видим, гораздо более важно, чем для нас?

А ведь для них действительно очень важна идентификация, ибо, например, как сказано в параграфе 10 главы 202, «мертвый нееврей также делает нечистым строение, в котором лежит» (а «праведный» еврей вдруг попадёт в такое строение — это же ужас, гвалт!); или, согласно параграфу 12 главы 193 «большого нееврея также навешают, чтобы поддерживать мир между нами и ими». Ну что, славяне, оценили бескорысливость пороков поводырей еврейских?! Я все же уверен, что мои приятели из евреев приходили меня проведать по велению сердца...

Наиболее ценными указаниями из рассматриваемого исторического труда искренне считаю таковые:

«Запрещено (цитирую параграф 16 главы 65) покупать зерно и другие вещи, заплатив заранее, чтобы получить товар позже, поскольку к тому времени, когда продавец будет обязан отдать покупателю зерно, оно подорожает, и окажется, что покупатель берет больше зерна, чем полагалось бы ему сейчас за заплаченные им деньги, только из-за того, что заплатил раньше». Но именно так обдирают наших крестьян так называемые зерно-трейдеры, среди которых немало правоверных иудеев!..

Следующее указание еще более удивительное. Оказываясь, святая Тора сделала запрет (давать деньги под проценты) очень строгим и повторила его во многих стихах. Дающий в долг под проценты... лишается Воскресения из мертвых, как сказано: «Под проценты он давал в долг, с прибытком, взывал долг — и оживёт? Не оживёт?» Что же получается: запреты Торы — это одно, а еврейская практика — другое?! Ведь исторически основой традиционного еврейского обогащения было ростовничество. Неужели все евреи-банкиры нарушали и нарушают Тору? Вероятно, обходят запрет тем путём, что наживаются на неевреях, а евреям дают в долг без процентов, что ли? Если это так, то имеет место очевидная дискриминация по расовому признаку. Что-то здесь не ладится (как всегда) с моралью у главных раввинов!..

Естественно, без спекуляции с товарами еврейские умельцы (традиционные торговцы) обойтись не могли, и на этот счет в рассматриваемой книге указания имеются. Однако разбираться в них не хочется, хотя бы потому, что в заповедях пишется, как показано выше, одно, а на практике евреи действуют по-другому...

Таким образом, отмеченные выше примеры еврейских заповедей (ввиду их нестерпимости и неуважения к рядом живущим гражданам другой национальности)

протиріччям тому благо-
стному, дружелюбному
отношенню славян, с которым
мы взаимодействуем с людьми
других национальностей.
В отмеченных же выше за-
поведях, наставлениях, же-
стных указаниях, адресован-
ных евреям, контактирую-
щим с «неевреями» (с «гой-
ми») — хоть это слово, ка-
жется, в «учебнике» не встре-
чается, по-видимому —
лишь с тактических сообра-
жений его издатель; но есть
аналогичные термины: «гой-
ское варево», «гойский
хлеб», «гойское молоко» и
т. п.), мы видим немаски-
рованный, наглый диссо-
нанс с законами, определя-
ющими межнациональные
отношения.

Если учесть то замечание
издателя «учебника», что
они, видите ли, такие «бла-
городные», что «сочли необ-
ходимым опустить» некото-
рые «односторонние» «указа-
ния» (не потрудившись, кста-
ти, даже убрать прозрачные
сведения о них), но пригла-
шают изучать гадости
касательно их же, неевреев,
в «ешивах», то можно пред-
ставить на какой уровень
межнационального нап-
ряжения рассчитывают глав-
ные раввины и руководители
КЕРООР (и рассчитывают,
как всегда, не без выгоды для
себя)...

Если бы верхушке евре-
ев России, Украины и дру-
гих бывших республик
СССР было невыгодно воз-
растание межнациональной
вражды (вражды между ев-
реями и неевреями), то эта
верхушка никогда бы не ре-
шила напечатать и популяри-
зировать столь провока-
ционного «пособия» как
«Кицур Шульхан Арух»!!!

Что же «опущено» в этом
их «учебнике» и остаётся,
как говорится, на кончике язы-
ка еврейских наставников?
Об этом частично сказано
в самом «учебнике» в его «ука-
зателях», в разделе «не-
еврей», а именно:

— запрет говорить о нем
(о нееврее) хорошо;
— запрет делать ему по-
дарки;
— запрет уединяться с
ним и т. п.

Скорее всего, в оригина-
ле этого «учебника» имеют-
ся (как и в других «священ-
ных» еврейских книгах) бо-
лее наглые рекомендации
евреям относительно неевре-
ев. Но и того, что обнору-
довано в русском издании
еврейским начальством, до-
статочно, чтобы считать этот
«Кицур Шульхан Арух» от-
кровенным призывом к раз-
жиганию вражды между ев-
реями и неевреями, а «глав-
ных» и менее главных рав-
винов (рекомендующих
«учебник» к широкому ис-
пользованию) считать оче-
видными сеятелями межна-
циональной вражды.

Звісно, і в Росії, і в Ук-
раїні громадяни були обу-
рені нечуваним нахаб-
ством керівників єврейсь-
кої меншини (які з дитя-
чою безпосередністю за-
являють: ти неєврей, тому
ми тебе не любимо і не
гратимемося з тобою, ми
зневажатимемо тебе і об-
мануватимемо, бо ти не-
чистий, а ми богообрані) і
це своє обурення висло-
вили у зверненнях до про-
куратури та інших
інстанцій, відповідальних
за дотримання міжнаціо-
нальної злагоди в
суспільстві та недопущен-
ня расової дискримінації,
очевидної (як і наявність
фашизму) в «Кицур Шуль-
хан Арухе» — в цій «хрес-
томатії єврейської цивілі-
зації наших часів», як заяв-
ляють зверхники євреїв.
За їхніми словами, ця
книжка — лише «перша
ластівка», і в подальшому
з'являться інші їхні видан-
ня, «також дуже необхідні»!

Показово і те, як реа-
гують проєврейські кола на

цю ситуацію. Замість спи-
няти осканеніх зверх-
ників-провокакторів (які,
вочевидь, бездумно вбива-
ють клин у дружні стосун-
ки євреїв з корінним на-
селенням), «захисники»
євреїв, перекинувши суть
справи, групуються проти
неевреїв, яким і так діста-
лося від авторів «Кицур
Шульхан Арух».

Перекинування ве-
деться в кількох напрям-
ках: **а)** у звичному для
сіоністів звинуваченні сло-
в'ян у «антисемітизм»; це
межує з маячню, бо навіть
у розглянутому вище ен-
циклопедичному «підруч-
нику», здається, нема згад-
ки про неєвреїв-анти-
семітів; **б)** навмисне ото-
тожнення критики сіонізму
та нацизму, осудженого
ООН з антисемітизмом;
це в правилах єврейських
зверхників та їхніх при-
хвоснів, бо ж закони «свя-
щенних книг», як цитувало-
ся вище, дають змогу їм
перебріхувати; **в)** тен-
денційні звинувачення на
адресу МАУП за активну
позицію проти сіонізму; **г)**
безпідставне звинувачен-
ня українського суспіль-
ства та владних структур у
міфічному потуранні про-
веденню «масштабних ан-
тисемітських кампаній». На-
разі навіть не згадуєть-
ся, що єврейські гро-
мадські організації
справді проводять закриті
антиукраїнські заходи, на
які не допускають «не-
євреїв».

Яскравим прикладом
такого «кучкування» проти
неевреїв стала прес-кон-
ференція 19 липня ц. р. та
заяви відомих україно-
фобів, спрямовані проти
«псевдопатріотів» (це так
вони називають усіх, хто
виступає проти засилля
єврейських спритників у
прихвизаційних проце-
сах, у банківській справі, в
засадах масової інфор-
мації і навіть у Верховній
Раді України, де євреїв і
напівєвреїв майже поло-
вина, чим і зумовлюється
тяжкий стан нашого госпо-
дарства та життя).

У перших рядках підпи-
санти таких «заяв» від імені
(сміх та й годі) «українсь-
кої інтелігенції» бачимо
традиційних українофобів.
Одну з таких заяв опублі-
ковано в патонівськ-се-
миножівській газетці
«Світ», очолює цю заяву,
цілком закономірно, філо-
соф М. Попович. Там і
відомі «захисники» злаго-
ди (а фактично вони роз-
палюють ворожнечу) в на-
шому суспільстві — О. Май-
борода, Ю. Шаповал,
М. Стріха, С. Кульчицький та
інші. Вражає, що й Ярос-
лав Яцьків підписався з
цією компанією. Не вже й
він, досвідчений апаратник,
повірів у розрекламовану
непоборність осканеніх
українофобів і поперед-
ньо «зорієнтувався»? Адже
позиція справжніх патрі-
отів України протилежна:
вони з українським наро-
дом, а не з «політичною»
нацією!!!

Завершуючи розмову
про «Кицур Шульхан Арух»
вважаю за необхідне по-
дякувати видавцям цього
підручника, який іменем
найвищого єврейського
керівництва розкрив очі
навіть закоренілим скеп-
тикам, які сумнівалися в існу-
ванні таких співзвучних
творів, як «Протоколи
сіонських мудреців». І як
би не забріхувалися при-
хвосні єврейських зверх-
ників, маскуючись під «ук-
раїнську інтелігенцію», всім
зрозуміло, хто є хто і за-
ради кого і чого він живе...

**Василь
КУЗЬМЕНКО,
професор**

Розпалювання міжкон-
фесійної ворожнечі, схоже,
й справді стає основним
напрямом передвибірної
пропаганди «об'єднаної
опозиції». Принаймні про-
ти перенесення центру
УГКЦ до Києва уже повста-
ла вся армія вітренкор-
чинських маргіналів.

Хто кілька років тому
міг собі уявити, що затята
марксистка Наталія Вітре-
нко перетвориться на цер-
ковного радикала? Ще
пригадується її геніальна
фраза, сказана далекого
1999 року після випадку з
гранатою в Кривому Розі:
«Я сама в Бога не вірю, але
він врятував мене від
смерті, бо за мене моли-
лися віруючі виборці...»
Однак що поробиш — в
учасників масовки не пи-
тають про особливості
їхньої «платформи» та ак-
торських здібностей, ними
просто затикають будь-які
технологічні дірки, дозво-
ляючи хіба що нашивку
вигадати «легенду» пере-
орієнтації.

Два з половиною роки
тому, коли стало відомо
про намір УГКЦ перене-
сти столицю до Києва, мар-
гінальним сателітам
СДПУ(О) та «Регіонів» чо-
мусь прикро не стало.
Мовчали вони й увесь цей
час, поки на Лівому березі
Дніпра будувалася гран-
діозна споруда. І лише
цього року прокинулися
«православні», які узріли в
переселенні «руку Сата-
ни», зведення «Антиаври»,
та розклеїли свої ідіотські
листівки в Києвом. Останні-
ми ж тижнями, перед пе-
реїздом кардинала Гузара
до нової оселі, призначе-
ним на 21 серпня, до спра-
ви взялися московські
політехнологи.

Першою ластівкою став
«братчик» Дмитрик Кор-
чинський, який урочисто
перейшов під крильце
Московського патріархату
і звідти погрози пальчи-
ком Папському нунцію:
«Ваше Преосвященство, у
світі лишається дедалі
менше Християн. Ще мен-
ше лишається Християн,
здатних до оборони віри.
Нам потрібен єдиний
фронт, тому дуже важливо
унікати ворожнечі між
католиками та православ-
ними». Цю фразу з відкритого
листа Корчинського,
схоже, перелицьовано зі
славновісного виступу
Жириновського: «Не смей
стрелять по Багдаду! Луч-
ше вместе е...нем по Тби-
лиси!».

Дрібні провокації Кор-
чинського вже давно не
дивують. Скажімо, недавній
писув «Братства» щодо При-
дністров'я дуже швидко
змовк, не підтримавши со-
ратниками Дмитра по мар-
гінальній опозиції. Та з ан-
тиуніатською боротьбою
вийшло інакше — вже за
кілька днів до «Братчиків»
додурилися Прогресивно-
соціалістична партія Наталі
Вітренко та — аякже! —
партія «Держава» экс-ген-
прокурора Геннадія Ва-
сильєва. Якщо вже такий
повний комплект, то, безу-
мовно, вся гоп-компанія,
яку скакала навколо Яну-
ковича на минулих вибо-
рах та брала в облогу суди
«за Колеснікова», серйоз-
но взялася до справи. Су-
дячи з погрозного тону
листів до Ющенка та ук-
раїнського народу, акція
передбачається довгост-
роковою, багатобюджет-
ною та конфліктною.

Маргінали обіцяють
кров. А коли обіцяють мар-
гінали, їм можна вірити —
саме вони здійснювати-
муть провокації, доки ліде-
ри СДПУ(О) та Янукович,
надувши щоки, відсторо-
нено міркуватимуть перед
телекамерами про «неви-
важеність дій керівництва

Знайомі обличчя

МАРГІНАЛИ І ПРОВОКАТОРИ МІЖКОНФЕСІЙНОЇ ВОРОЖНЕЧІ

УГКЦ», «неповагу до на-
строїв та бажань право-
славних» і «нездатність
 нової влади забезпечити
 міжконфесійний мир».

Поки що схоже, що
«всенародний спротив»
готують за вже використаним і досить успішним для
організаторів сценарієм —
риторика дійових осіб
дуже нагадує донецький
«геловин для Ющенка»
жовтня 2003-го. Вітренко
на прес-конференціях уже
розповідає, як «уніати різ-
тимуть православних при-
хожан та вішатимуть свя-
чеників» — не гірше за
«фашиста Ющенка» та
«бандерівського марш-
кидка на Донбас». Є, щоп-
рава, суттєва різниця: Київ
— не Донецьк, а адмінре-
сурс уже в інших руках.
Проте за достатнього
фінансування, як уже пока-
зали мітинги під час
«Євробачення», звести
«біомасу» до Києва зі
східних регіонів — не про-
блема. І знайти провока-
торів, які за певну суму
погодяться влаштувати
масові заворушення під
наглядом уже «недруж-
ньої» міліції, — теж неваж-
ко. Колишня влада вчить-
ся працювати тими сами-
ми методами на «чужій
території».

Усе розгромимо! У нас
є блаженніший Влади-
мир...

Днями під будинком
нунціату відбувалася «про-
ба пера». Акцію протесту
організувало й проанонсу-
вало «Братство» Корчинсь-
кого. Проводити її збира-
лися «за участі православ-
них братів України». До-
рогою до нунціату корес-
понденти «І-Репортера»
перестріли невеличку
групу бабць — любите-
льок православного екст-
риму. Це була саме та ком-
панія, яка ще в революцію
організувала «хресну
ходу» з брязкальцями, ко-
рогами та іконою Януко-
вича. Ці самі бабці та сумні
на вигляд чоловіки вже
навесні стали основною
ударною групою агітбри-
гад «Свободу Барисю Ко-
леснікову».

Намет шалених
«православних», які благо-
словляли Януковича та на-
магалися захопити залу
Апеляційного суду, обіця-
ючи «померти з голоду за
раба божого Бориса», про-
стояв у Маріїнському пар-
ку до кінця. Із тими сами-
ми брязкальцями, коро-
вами та іконою (на цей раз
уже Колеснікова). Після
звільнення «великомуче-
ника Бориса» хрестоносці
якийсь час залишилися
без діла, аж ось, нарешті,
трапилася нова нагода
явити світові свої брязкаль-
ця.

Під нунціатом «Брат-
ства» чомусь не виявило-
ся. Однак шойно підійшли
бабці, все стало на свої
місця — трійко непомітних
хлопців з кортежу розгор-
нули прапори партії Кор-
чинського, а ще один
діваст мегафон. Утім, роз-
почати акцію «братчикам»
не вдалося — тут вони гра-
ли другу скрипку, при баб-
цях, які затягли молитву.
Між першою і другою мо-
литвами навіть муха не
пролетіла — співали «пра-
вославні» самозакохано й
довго. Журналістам зали-
шалося хіба що вивчати
геніальний транспарант,
розтягнутий за спинами
«рабів Божих».

Як потрапив цей
транспарант (єдиний на
всю акцію!) до Папського
нунціату і навіщо його роз-
горнули тут, невідомо, ма-
буть, і самому пророку
Януковичу. Можливо, «пра-
вославні» просто виріши-
ли, що добру пропаганду
не годиться, а на нові агіт-
матеріали ще не наспіва-
ли й не набрязкали. Зе-
леним по білому на ват-
мані було написано:

«27.12.2004: Господь
Бог сказав, Бог поругає
не бачає! Партія «Наша
Україна» ослепнет, начи-
ная с Порошенка. Верхов-
ний Суд сойдет с ума. 5
канал и «Эра» наказание
такое же. Людей обмануть
можно, а Бога никогда».

Страшно навіть уявити,
що ці богослови могли б
наваляти про УГКЦ та осо-

бисто Папу Римського,
якби за півроку купили
собі нової фарби та папе-
ру.

Утім, керівник акції
«Братства», редактор сай-
ту партії Віталій Чорний
(сам Корчинський на га-
небне дійство не прийшов
— нібито перебував у
відрадженні в інших спра-
вах) таки знайшов спосіб
випросити в головної
бабці — «раби Божої На-
дежди» — хвилю для про-
мови. «Ви там зачитайте, а
потім я їм сама скажу!» —
пообіцяла бабця, й моли-
ви на якийсь час затихли.
«Братчик» нічого радикаль-
но нового не сказав, про-
сто зачитав згадане вище
послання Корчинського
нунцієві, пояснивши, що
мета «Братства» — не до-
пустити зведення уніатсь-
ких церков за межами За-
хідної України.

**За матеріалами
інтернет-видання
www.rep-ua.com**

ВІД РЕДАКЦІЇ: Люди з
оточення Вітренко, Корчинсь-
кого, Васильєва стверджують,
ніби всі вони єврейського по-
ходження. До того ж Кор-
чинський тривалий час пра-
цював на відверто просіон-
стському каналі «1+1», де
господарями є євреї — Ро-
дніанський, Фукс та Лаудер, а
Корчинський з іншим євреєм
Джангіровим вів сумнівнісіні
«п'ятихвилинки ненависті».
Наразі Корчинського запро-
шували до посольства Ізраї-
лю як «експерта» (відомо, що
до цього посольства «чужих»
не запрошують). Вітренко, як
свідчать плівки Мельниченка,
є витвором Медведчука та
Зінченка — керівників
СДПУ(О) — відомої «партії
єврейської влади». Васильєв
— ставленник донецько-«ро-
сійськомовних» кіл, де за-
правляють такі «росіяни» та
«українці», як співак Кобзон,
в'язень Колесніков, профе-
сор Губерна, нардеп Кири-
ченко. Тому всі ці розмови
провокації про «захист
Православ'я» — свідоме роз-
палювання міжконфесійної
ворожнечі серед християн, до
яких вони мають такий сто-
сунк, як християни до «си-
нагоги Бродського — Раби-
новича».

Редакція «Персонал-
Плюс», згідно з чинним за-
конодавством України, про-
сить Генпрокуратуру, МВС
та СБУ вважати цю статтю
підставою для порушення кримі-
нальної справи проти
Вітренко, Корчинського, Ва-
сильєва та пов'язаних з ними
осіб за розпалювання міжре-
лігійної ворожнечі. Звертає-
мо також увагу В. Ющенка,
В. Литвина, Ю. Тимошенко
на злочинні дії організовано-
го єврейства, які становлять
велику державну небезпеку.
Просимо водночас усіх хри-
стіян придивитися до тих,
хто за них «уболює», і зга-
дати, що зробив Христос з
юдеями, які погнали храм
Божий.

✓ Формула перемоги

Уже доброю традицією стало для МАУП поповнювати студентські лави спортсменами з чемпіонськими титулами. Цієї осені здобуватиме вищу освіту в стінах нашого закладу чемпіон Європи з вільної боротьби серед юнаків Дмитро Рочняк

Потайки від мами

З раннього дитинства маленький Дмитрик був у захваті від усіх видів единоборств, які вперше побачив по телевізору. До спортивної зали хлопець прийшов у чотирирічному віці. Це була секція самбо. Потім сім'я Рочняків переїхала до Ямполья на Вінниччині. Тут наймолодша дитина родини почала пробувати себе в усіх видах спорту: волейбол, футбол, легка атлетика...

— Та в душі розумів, що це не моє, — зізнається атлет. — Якось на урок прийшла вчителька й повідомила, що відкривається секція вільної боротьби. Після уроків я одразу ж побіг подивитися, що там діється.

А там Дмитрові ровесники просто псували. Енергійний хлопчик вирішив зайнятися боротьбою, яка стала для восьмилічного учня справою життя. Мама майбутнього чемпіона майже місяць не знала про це.

— Мамі нічого не сказав, бо боявся, що вона заборонить мені тренуватися на килимі, — посміхається борець. — Якось, побачивши маму на базарі, тренер сказав, що її син дуже талановитий. Після цієї новини мама прийшла до спортзали подивитися, чого ж я навчився.

Батьки ніколи не відраджували молодшого сина (у Дмитра є старший на 15 років брат Олег і старша на 10 років сестра Олеся) залишити килим. Навпаки, завжди підтримували юного спортсмена і морально, і матеріально. Замолоду вони теж активно займалися всіма видами спорту, крім єдиноборств. Та, як каже нині чемпіон, навіть батьківська заборона не подіяла б на нього — він все одно ходив би до борцівської зали.

— Дмитро вирізнявся серед своїх однокласників працелюбністю, — згадує тренер Степан Потапович. — Завжди після тренування залишався на годину, а то й на півтори, й морочив мені голову, аби я навчив його робити сальто, елементи акробатики. І я завжди йшов йому назустріч. За роки тренерської діяльності навчився розпізнавати справжній талант. Дмитро якраз і був тим справжнім талантом. Я змалечку готував його до високих спортивних результатів. Ще тоді знав, що колись у нього братимуть це інтерв'ю як у чемпіона.

З першого ж дня наставник запровадив суворий режим і поставив перед кожним

учнем мету. Дмитрові він сказав: «Через шість-вісім років тебе знатимуть в Україні, а можливо, навіть за її межами».

бувати пороги! Та раз, гадаю, держава повинна звернути увагу на юну зірку Дмитра Рочняка.

У повсякденному тренуванні наставник разом зі своїм учнем

кишені. А за «золото» треба було ще боротися, — каже тренер. — Коли він перший період виграв, а другий програв, я йому сказав, що треба повернутися до рідного Ямполья й побачити мамині очі, заплакані не від горя, а від щастя.

— Це золоті слова, які завжди дають позитивний результат,

атлет пройде його, так складуться і його подальші поединки. Заряд на наступні сутички вінничанин отримав колосальний: в обох періодах переміг «чисто» — 6:0, 6:0.

Другим був словак. Хоча боротьба видалася дуже напруженою, та все ж на килимі домінував наш борець — 1:0, 2:0. Потім був півфінал з

техніці, — вважає Степан Потапович. — У нього прекрасна швидкість. Хоча є й певні прогалини. Йому необхідно більше працювати в контакті із суперником. Треба вміти атакувати і з близької дистанції. Причина цієї вади в тому, що Діма завжди «розстрілює» всіх своїх конкурентів здалеку — він просто не

вич ставив своїм підопічним у приклад олімпійських чемпіонів братів-близнюків Сергія та Анатолія Белоглазових. І нині для Дмитра вони — кумири.

— Мене можна легко перекопати. Проте у спорті я наполегливий, впертий, цілеспрямований. Не думаю, що в мене важкий характер, — розповідає про себе «вільник». — Я виріс у простій сім'ї. Батько — головний агроном. Мама раніше працювала в сільгоспуправлінні, та життя змусило її податися на заробітки до Італії.

Уся родина пишається своїм сином і братом. Тільки-но наймолодший з Рочняків виграв золоту нагороду в Тирані, як про це вже знала майже вся Італія і Мурманськ, в якому проживає сестра. Олеся приїжджає до Ямполья щоліта. Та цього року Дмитро майже не бачився з нею — підготовчий збір, європершість. Та й самі жителі містечка поважають свого земляка.

— Таке ставлення ямпільчан дісталося мені великою працею, — каже чемпіон. — Гадаю, заслужено. Однак є багато й заздрисників.

Більшість свого вільного часу атлет проводить з друзями або після виснажливого тренування відпочиває вдома.

Про МАУП Дмитро чув багато схвальних відгуків. Та обрав він цей ВНЗ передусім за порадою тренера. До речі, Дмитра як чемпіона зарахували на безплатне навчання.

— До самісного закінчення 11 класу не знав, куди вступати, — з посмішкою зізнається чемпіон. — Я обрав факультет «Міжнародна економіка та банківська справа». Проте не можу стверджувати, що надто люблю математику. Мав пропозицію від Інституту фізкультури. Та бачачи, як мій тренер працює з малими дітьми, скільки для цього потрібно сил й енергії, подумав, що такого не витримаю. Однак не загадувати мав наперед, бо з віком погляди на життя можуть змінитися.

На килим Дмитро Рочняк вийде 17 вересня. У Коломий відбудуватиметься Міжнародний турнір пам'яті Олексія Довбуша. Це один з найсильніших турнірів України, спонсор якого дає високі преміальні. Тому на ці змагання приїжджає багато учасників з різних країн. Торік, наприклад, переможці заробили по 500 доларів.

— Дуже хочу поїхати на пекінську Олімпіаду. Знаю, в моєму віці мало хто зі спортсменів потрапляв до національної олімпійської збірної. Та, гадаю, ми з тренером подолаємо цей бар'єр. Це моя проміжна мета, — уточнює юнак. — А головна мрія — стати олімпійським чемпіоном — можливо, вже в Лондоні-2012.

Ірина ГОЛІНЬКО

Дмитро Рочняк:

«МОЇ ГОЛОВНІ ЗВЕРШЕННЯ — ПОПЕРЕДУ»

Дмитро Рочняк

Народився 5 жовтня 1988 року. Майстер спорту з вільної боротьби. Вагова категорія — до 69 кг. Чемпіон Європи серед кадетів (до 17 років) 2005 року. Переможець Міжнародного фестивалю боротьби 2004-го (Москва), де був визнаний кращим борцем турніру. Переможець київського міжнародного турніру «Дружба»—2005. Чотириразовий чемпіон України. Тренер: Степан Омелчук.

На знімку: Дмитро Рочняк зі своїм тренером

Золоті слова

Сам спортсмен своїх вражень від першого тренування не пам'ятає. Проте він ніколи не забуде неймовірної радості від першої у своєму житті медалі.

— Це була першість сусіднього, Тульчинського, району, — розповідає Дмитро. — Я виграв ті змагання. З першою нагородою спав дві ночі — така вона мені була дорога.

Як зізнається атлет, йому не раз хотілося порушити суворий режим спортивної діяльності. Однак ніколи він собі цього не дозволяв. Багато людей відмовляли юнака від професійного килима — мовляв, це постійні травми та недуги. Проте борець не зважав на ці слова, бо просто не уявляв свого життя без спорту.

Тренується Діма шість разів на тиждень, маючи щодня по два тренування, кожне з яких триває півтори-дві години. Неділя — вихідний. Знайти спаринг-партнерів проблематично. У рідному залі вибір невеликий — двоє-троє постійних клієнтів. Іздити на збори й там тренуватися з іншими борцями — не по кишені.

— Упродовж багатьох років гроші доводилося збирати по крихах, — скаржиться Степан Потапович. — За ці роки чого мені тільки не довелося пережити, скільки об-

відточують не тільки технічну майстерність, а й психологічну стійкість. Коли Дмитро, знесилений, зупиняється, тренер каже йому: «Десять у Туреччині твій колега працює вдвічі більше, іранець віджався на 18 разів більше, а американець підтягнувся на п'ять разів більше».

— Коли мої підопічні зупиняються, я їх запитую: «Ви стомилися?» — «Стомилися». — «Тоді відіжміться ще сто разів». І вони мене слухаються, — розповідає про борцівську буди пана Омелчука. — У спорті найвищих досягнень постійно треба переступати через межу людських можливостей. І зробити це можна тільки завдяки волевільним якостям. Плюс талант, самовідданість справі, тренерське відчуття, фізична та технічна підготовка. Все це разом забезпечує високий результат. Дмитро слухняний учень. На тренуваннях — жодних недоволень, зайвих розмов, за які я можу вигнати з заняття. Півтори години роботи, роботи й ще раз роботи.

Те, що Степан Потапович каже Дмитру безпосередньо перед виходом на килим, залишить від старту. Наставник добре знає характер свого підопічного і відповідно до його норову підбирає слова, здатні зачепити атлета за живе.

— Коли Діма боровся у фіналі першості Європи, «срібло» було в нього вже в

— визнає Дмитро. — Я й сам знаю те, що каже тренер. Однак важливо, щоб хтось це говорив мені.

Шлях до перемоги

За два тижні до відбіркових змагань першості Європи Дмитро був у чудовій спортивній формі. А тоді раптом на обох ногах — від п'ят до задньої частини стегна — висипали фурункули. Степан Потапович боявся, що лікарі взагалі не допустять його учня до змагань.

— Він два тижні пролежав під крапельницею, — розповідає тренер. — Проте гідно пройшов усі етапи змагань, програвши всім суперникам усього один бал. Діма потерпав, щоб конкуренти не схопили його за ноги, які були повністю забинтовані. Він справжній боєць.

— До того ж відчувався дуже великий моральний тиск усіх присутніх, бо я був явним лідером у своїй ваговій категорії, — додає сам спортсмен. — Мені не хотілося показати, що я неготовий до виступу в Тирані.

До Албанії дует Омелчук-Рочняк їхав тільки для того, аби повернутися звідти з чемпіонським титулом. Там на українця чекав 21 суперник.

Першу сутичку наш Дмитро проводив з македонцем. Стартовий двобій дуже важливий для борців. Прийнято вважати: як

болгарини — 1:0, 6:0. Найважчою видалася остання, фінальна, сутичка з росіянином, представником Дагестану.

— Росія постійно привозить на змагання спортсменів старшої вікової категорії, — говорить Дмитро. — Дагестанець був старший за мене мінімум на два роки. А для юнаків 16–17 років це дуже важливо.

Перший період був за українцем — 2:0. Дмитро сам здивувався, що йому вдалося повести в рахунок. Другий період через власні помилки підопічний Степана Потаповича поступився двома очками. У третьому, вирішальному, періоді буквально на останніх секундах Рочняк все-таки виврав перемогу.

— Звісно, виходячи на останній бій, вірив, що зможу стати чемпіоном. Без віри у власні сили не можна ніяк, — перекоаний спортсмен. — Знесилений, я ледве тримався на ногах. Та разом з фінальним свистком зникла вся втома. З'явилася безмежна радість від того, що стяг моєї держави височитиме над прапорами інших країн Європи.

Дмитро стояв на під'єстаті пошани під гімн Міжнародної федерації боротьби FILA. Як з'ясувалося, ніхто з української делегації не додумався захопити фонограму національного гімну.

— Діма поборов усіх своїх суперників завдяки філігранній

підпускає їх до себе.

За час перебування в Тирані чемпіон потоваришував зі своїми колегами по національній збірній, тому йому було важко розлучитися з ними. Проте після далеких мандрів душа рвалася до рідної домівки. «Та через кілька днів уже почав сумувати за новими друзями», — посміхається Дмитро.

Чемпіонські мрії

«Мандраж» перед стартом — природний стан. Як каже борець, сміливий і боягуз відчувають одне й те саме, а відрізняють їх вчинки. Сміливість вирішує все. Найбільше хвилюватися довелося перед відбором на першість Європи і самим євростартом.

— Заспокоїтися допомагає музика. Надаю перевагу енергійним мотивам. Та після того, як потиснув руку суперникові й пролунав стартовий свисток, нервово напруження і побоювання зникають повністю. Мене поглинає боротьба.

Раніше, коли Дмитра Рочняка ще не сприймали за сильного суперника, конкуренти застосовували проти нього психологічний пресинг. Як пояснює сам атлет, він боровся зі спортсменами, які були старшими за нього. Ось вони і глузували. Проте тривало це недовго, доки Дмитро не виграв першість України. Інколи під час сутички борці один одному погрожують, але то пусті слова.

— Дмитро — срібний призер Кубка України серед юніорів, — додає тренер. — Йому лише шістнадцять років, а він перемагає двадцятирічних. Це дуже солідний результат.

Перед виходом на килим спортсмен завжди хреститься і молиться Богові. Крім того, в хустинку, яку борці ховають у трико, вінничанин обов'язково кладе іконку. Ця любов до Всевишнього у нього від мами.

З перших же тренувань Степан Потапо-

✓ **Незабаром**

СИМВОЛ БОГАТИРСЬКОЇ СИЛИ ТА НЕЗБОРИМОГО ДУХУ

3–4 вересня у Чорнобаї та Красенівці на Черкащині триватиме всеукраїнське свято богатирської сили на призи Івана Піддубного

Кожен народ віддає шану тим, хто прославив рідну землю своїм розумом, працею, звитягою чи богатирською силою. Для Черкащини, та й усієї України, такою людиною є Іван Піддубний. Говорити про шегиразового чемпіона світу з греко-римської боротьби, який уособлює нашу звитягу, нескорений національний дух, силу і славу, можна лише із захопленням. Тому не даремно на його малій батьківщині в селі Красенівка Чорнобаївського району вже більш як півстоліття відбувається свято, присвячене пам'яті славетного земляка, відомого борця та відданого сина своєї Батьківщини.

ховна Рада України надала святу статус державного.

З кожним роком Всеукраїнський турнір набував дедалі більшого розмаху. Особливим було це свято 2001 року, бо присвячувалося 130-річчю від дня народження Івана Піддубного та 10-річчю Незалежності України. На Всеукраїнські змагання з'їхалися поважні гості зі столиці, видатні спортсмени, олімпійські чемпіони. Місцева влада робила

римого духу.

Невдовзі на українців чекає чергове традиційне Всеукраїнське свято богатирської сили на призи пам'яті Івана Піддубного. Два дні, 3–4 вересня, за сприяння Чорнобаївської районної державної адміністрації, районної ради та Красенівської сільської ради Черкаський край уже вкотре вітатиме гостей і прославлятиме ім'я великого сина Черкащини.

Цього року у Міжнародному турнірі з греко-римської боротьби візьмуть участь більш як 20 команд з усіх куточків України та з-за кордону. Зокрема продемонструвати свою майстерність і силу прийдуть спортсмени з

усе, аби під прапори Івана Піддубного ставало якомога більше молоді, щоб прославлений земляк став не лише символом богатирської сили, а й незбо-

Киева, Одеси, Харкова, Миколаєва, Житомира, Черкас, Миргорода, Золотоноші і Чорнобаю. Також не мало буде і закордонних гостей, які представлятимуть Москву, Белгород, Польщу, Литву, Латвію.

Не обійшлося цього-річне свято і без нововведень. Нині його проведення перенесено з Красенівки до селища Чорнобай, яке зустрічатиме шанувальників класичної боротьби урочистими заходами та приємними сюрпризами. На гостей свята чекає конкурс «Найсильніша людина свята-2005». Надовго запам'ятаються показові виступи богатирів і спортивно-театралізоване дійство «Козацькі заба-

ПІДДУБНИЙ

**Іван Максимович
(1871—1949)**

Іван Максимович Піддубний з козацького роду. Народився 26 вересня 1871 р. в сім'ї селянина Максима Піддубного в с. Богодучівці Золотоніського району на Полтавщині. Мав великий зріст, витривалість і силу.

У двадцятирічному віці працював вантажником (1893–1895) у севастопольському порту. 1895 року переїхав до Феодосії, де самотужки розпочав заняття сило-вим спортом і гімнастичними вправами.

1897 року почав виступати на цирковій арені як атлет-гирьовик і борець (російська боротьба на поясах, з 1903 року — класична французька боротьба). Цього ж року вперше взяв участь у чемпіонаті з боротьби на поясах, потім виступав як борець-професіонал у севастопольському цирку Трущі, київському цирку Якіма Нікітіна. У Київському клубі атлетів захопився французькою боротьбою. Об'їздив з гастролями цирку багато міст України, Поволжя, Сибіру, Кавказу, де виступав у спеціальних силових програмах.

1903 року вступив до Петербурзького атлетичного товариства, від якого взяв участь у чемпіонаті світу в Парижі, де програв французів Раулю ле Буше, оскільки останній вдавався до недозволених прийомів боротьби. 1904 року на Міжнародному чемпіонаті в московському цирку Генізеллі Іван Піддубний блискуче переміг Рауля ле Буше. 1905 року він став чемпіоном світу з класичної боротьби серед професіоналів на змаганнях у Парижі. Свідками його численних перемог були Італія, Алжир, Бельгія, Німеччина. 1907 року у Відні Іван Піддубний вчетверте став чемпіоном світу з боротьби, а 1908 і 1909-го у Парижі та Франкфурті ще двічі підтверджує свою світову першість.

Після цього Іван Піддубний їде до рідного села, одружується, купує невеликий будинок і займається сільським господарством. Однак через якийсь час знову повертається у великий спорт, перемагає у змаганнях у Нью-Йорку, Чикаго, Філадельфії, Сан-Франциско, Лос-Анджелесі, багатьох інших містах.

Упродовж сорока років український атлет не програв жодного чемпіонату (було лише кілька поразок в окремих боях). Побував з гастролями за кордоном у 50 містах з 14 країн світу. Усюди, де виступав Іван Піддубний, українське вельетня, славного нащадка козацького роду називали "російським богатирем" (зріст—184 см, вага—118 кг, об'єм грудей—134 см).

1939 року Івану Піддубному присвоїли звання "Заслужений артист РРФСР", а 1945 року — "Заслужений майстер спорту". Спорт Іван Піддубний не полишав до 70-річного віку, суворо дотримуючись режиму тренування, за будь-яких умов сповідуючи чесність і справедливість у поєдинках. Донині в Україні, коли говорять про дужих і сильних людей, кажуть: "Він мов Іван Піддубний".

Український богатир перемагав своїх супротивників не лише силою, а й завдяки тактиці, досконалому знанню теорії боротьби. Його справедливо називали "чемпіоном чемпіонів".

Помер 8 серпня 1949 року в Єйську на Кубані, куди він переїхав на проживання наприкінці свого життя. Там же він і похований.

(Видатні постаті України: Біогр. довід./ Г.В. Щокін, М.В. Головатий, В.А. Гайченко та ін. — К.: МАУП; Книжкова палата України, 2004. — 872 с.)

✓ **Відзнаки**

ЗА УСПІХИ В БУДІВНИЦТВІ

Начальника Управління капітального будівництва Харківської обласної держадміністрації Олександра Федорця за вагомий особистий внесок у розвиток соціально-економічної структури регіону, а також успішну реалізацію будівельних проектів нагороджено Золотою медаллю Міжнародної Кадрової Академії «За ефективне управління».

Заслужений будівельник України Олександр Федорець, який очолює згадане управління близько 20 років, брав безпосередню участь у реалізації житлової програми, будівництві всіх ліній Харківського метрополітену, а також найбільшого в Україні селища Вільча Волчанського району Харківської області, яке побудували для потерпілих від катастрофи на Чорнобильській АЕС.

На знімку: нагороду отримує начальник Управління капітального будівництва Харківської облдержадміністрації Олександр Федорець

НАГОРОДА ЗА СПІВПРАЦЮ

Державний центр зайнятості Міністерства праці та соціальної політики України за багаторічну плідну співпрацю в питаннях працевлаштування населення та створення нових робочих місць нагородив Міжрегіональну Академію управління персоналом Пам'ятним знаком — «Соціальне партнерство».

Підготувала
Юлія ЛИТВИНЕНКО

Гумор

Праведник

Старці в чорних окулярах
Сидять біля храму,
Почепивши плакатики —
Жебрацьку рекламу.
На одному плакатику:
«Подайте Богдану!»
На другому наскрябано
«Подайте Натану!»
У Богдана від подачок
Роздулась шапчина,
А в Натана у кепочці —
Одна копійчина.
Підійшов дідок старенький
Та й шепнув Натану:
— А чого ти не напишеш
«Подайте Степану!»?
Попроси аби хто-небудь
Плакати переключив.
Навіщо ти ображаєш
Трудящих євреїв? —
Та й пішов,

поклавши гривню
В кепочку Натана.
А Натан той підсунувся
Ближче до Богдана
Та й питає: — Ти чув, Йосю,
Цього бармалея?
Прийшов учить комерції
Старого єврея...
Чи устигли наші хлопці
На камеру скрити
Записати цього Гната,
Панька чи Микиту?
Нехай його проголосять
Праведником світу,
Щоб нарешті за кордоном
Змогли зрозуміти,
Що, крім діда, українці —
Всі антисеміти.

Коханий козел

Розгулялися жовторилі,
Пишуть, що завгодно.
Вже доводять, що женитись
На жінках не модно.
Обписали у газетках
Не одну сторінку —
Все про те, як дядько
дядька
Взяв собі за жінку.

І при цьому жовте кодло
Гордо заявляє,
Що любити дядьку

дядька
Кодекс дозволяє,
А якщо вже дозволяють
Заборони грубі:
Дядько з дядьком
жити можуть

У законнім шлюбі...
Вдосконалюють закони —
Справа благородна,
Та крім писаних законів
Є мораль народна.
Не якщо вже дозволяють
Жити без моралі,
То давайте в цьому ділі
Просуватись далі,
Бо коли отак кризь пальці
На мораль дивитись,
То чого ж тоді не можна
На козлах женитись?
У козла характер тихий.
Він вас не обдурить,
Випивати не уміє,

Цигарок не курить.
Для козла варить
не треба

Ні борщу, ні каші,
Він же може ціле літо
Пастися на паші.
Не потрібні йому меблі
І не треба хати,
Прив'яжи його в сараї
Та й їди гуляти...
...Що козел не дуже

мудрий,
Так і то нічого,
Бо хіба дядьків дурніших,
Не буває за нього?
Дорогі дівчата наші
І поважні дами!
Як мужчина не бажає
Мати діла з вами,
Надто високо несеться,
Чваниться, гордиться,
Так і знайте: на козлові
Вирішив женитись.

Павло ГЛАЗОВИЙ

Несподіваний ракурс

ТРЕБА ЗНАТИ ЖАНРИ
(з циклу «Невигадані історії»)

Поет Микола Сом на-
писав на мене прекрасну...
епітафію. (Епітафія — це
коли про живого пишуть
ніби він уже... гинув).
Рида весь хутір «Мо-
замбік»,
Ще й Україна-ненька,
Який великий чоловік,
Яка труна маленька...
Прости нам, Дударе,
прости,
Як легко нам тебе не-
сти...

Епітафію надрукувала
газета «Вечірній Київ». До
мене зачастили телефонні
дзвінки. У трубку в основ-
ному дихали. І прислуха-
лися — це я чи не я? Один,
щоправда, заговорив.
Прийняв мене за мого
брата:

— Це Тугопуп. При-
йміть мої співчуття з при-
воду неповторної втрати...
Ваш брат був моїм добрим
другом...

Для Тугопупа всі ста-
ють «добрими друзями». По-
смертно...

Я подякував за співчу-
ття. Подумав: якщо мене
вже «понесли», чому б мені
на пару місяців кудись не
змотатися. Відпочити від
світської суєти. Дати мож-
ливість Тугопупам натіши-
тися «неповторною втра-
тою»...

Повернувся. Йду. На-
зустріч знайома. Навіть

більш, ніж знайома. Між
нами накліювалося ко-
хання. Та недоключало. Я
упіймав іншу «рибку».
Вона клюнула на гачок
іншого «рибалки»...

Наближаємося. Я як
завжди посміхаюся. Вона
ж перелякано вдивляється.
Порівнявшись, я сказав
звичне: «Привіт!» Вона ж
застогнала: «О, Боже!» І
перехрестилася.

— Невже я так схожий
на чорта, що ти хрестиш-
ся?...

— Нічого не розумію...
А ти хіба не помер?

— Помер. І газети про
це повідомили... І похоро-
нили мене... Лежав, ле-
жав... Набридло — встав і
ходжу...

Злякано відступила.

— Правду кажучи, ход-
жу не я... Душа моя ход-
ить... Оце зараз мене
бачиш лише ти... Більш
ніхто мене не бачить... Я
вирішив зустрітись з дав-
німи знайомими... По-
спілкуватися...

Ще відступила. Очі
бігають. Лепече: «Нічого
не розумію, нічого не роз-
умію... Євгене, це ти?..»

— Ну я. Звичайно, я.
Хочеш — помацай... Лише
не одразу, а через пару се-
кунд... Щоб душа набра-
ла тіла... Однак трішки —
може вдарити струмом...

Хреститься: «Спаси і
помилуй! Спаси і поми-
луй!..»

— До речі, ти якого пат-
ріархату? Бо я греко-като-
лик...

Знову відступає. Я зно-
ву підступаю:

— Боїшся мене?.. А ми,
здається, любилися... Ми
ніби й не чужі... Скажи
правду, ти ще мене лю-
биш?.. Хочеш — я тебе
поцілую... У щічку...

Тут надходить ще один
письменник, на якого тоді
ж у газеті була епітафія:
«Привіт покійникам!..»

Я відрекомендував:

— Мій колега, поет...

Теж з того світу...

Чи то до жінки навідав-
ся здоровий глузд, чи у
трансі, вона сказала:

— Здуріти можна!..

Цілий цвинтар...

І, скориставшись мо-
ментом, драпонула.

Через пару днів теле-
фонний дзвінок. Вона:

— Євгене! Щоб ти здо-
ровий був! Як ти мене пе-
релявав... Я телефонува-
ла до Спілки... Питала про
тебе. Мені сказали: «Не ви-
перша справляєтеся. Тре-
ба вивчати літературні
жанри».

23 липня 2005 р. Хутір.

Євген ДУДАР

ПЕРЕХРЕСТЯ

**МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)**
Акредитована за рівнем IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВознавство
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками. Одна з кращих бібліотек.

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ
• без застави • термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія «В»

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання:
2,5 – 3 місяці

Форми навчання:
Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи:
03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20.
(приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 527-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Камерібанк", м. Київ,
МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош"
Гостинний Двір
Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, двокопінатні (2-3 місця) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- білярдний зал з камином;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:
— проживання від 80 грн. за добу;
— харчування (триразове) від 43 грн.

НАША АДРЕСА:
Івано-Франківська обл.,
м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ІНСТРУКЦІЯ ЗІ ЗНАХОДЖЕННЯМ І ОСВІТЛЮВАЮЧИМ ПЕРСОНАЛОМ
ПЕРСОНАЛ
Плюс

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Реєстраційне свідоцтво KB № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 16.08.2005
Зам.
Наклад — 77 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція
періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персонал Плюс»
Юлія КОСИНСЬКА